

كتاب

Ketabton.com

د کتاب پېژندنې

ناول ناهیلی

لیکوال نیک محمد بارک

د کتابونو او ناولونو په لر کي ۱۰

کال ۱۴۰۲/۷/۰

اریکه ۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱

د ليکوال خبری

نحمدہ و نصلی علی رسوله الکریم

بسم الله الرحمن الرحيم

يو وار بیا د الله جل جلاله دیر شکرونہ ادا کوم چې ددی وس
توان او توفق یې را کړ چې د خوانانو او مینوالو لپاره د ژوند
تکلاره د ناول په ژبه وښیم.

لکه څنګه چې می مخکي ناولونو کی هم یادونه کړیده چې د
مینوالو مینه، تشویق او ستاینه او غوبښته وه چې یو وار بیا قلم
را واخلم او دوی ته ناول ولیکم، نو ځکه می کال مخکي د دوو
ناولونو د لېکلو نیټ وکړ چې یو د ناهیلي په نوم ناول وو او بل
د شمشیر په تیارو کی ناول وو چې د همدي کال په جريان کي
می دواړه د الله جل جلاله په مرسته او توفق سرته ورسول.

په دا ناول کی می د نورو ناولونو پڅیر هم تول هر هغه اړخونه
په نظر کي نیولي دي چې د او سنیو خوانانو په پوه کول اړین او
ورته ارتیا یې ده د مثال په ډول ژوند، کاروبار، اړپکی،
څلوي.....

- په ناول کی د کندھاری لهجې څخه تر دیره حده استفاده سو پده
هیله ده چې مینوال باندي پوه سی ځکه زه ادب ليکوال نه یم نه
می پښتو ادبیات ویلي دي چې ناولونه په معیاري پښتو ولیکم او
نه می هم تر دیره حده د داسي چا سره ژوند کړیدی چې معیاري
پښتو دي وايي نو ځکه می د امكان تر حده معیاري پښتو لېکلی
ده خو شاید ځني خایونه گډه وده یې د مثال په ډول د (وکر) لغات
په کندھاری لهجه کي(وکي) ليکل کيرزي او ويل کيرزي د (وکرو)

لغات (وکو) لیکل کیری د (وی) لغات په (یی) لیکل کیری او ویل کیری همدارنگه ځنی نور لغاتونه دی چې په نورو لهجو کي د کندھاری لهجي سره فرق کوي ما دا لغاتونه تر یو حده معیاري لیکلی دی خو کومو څایو کي چې په کندھاری لهجه لیکل سویدي شاید ورته پام سوی می نه وي یا هم د نورو لهجو څخه ناخبره یم چې هلتہ کومه معنا لري.

- لکه ځنگه چې می مخکي ناولونو کي هم یادونه کړیده دلتہ بیا هم یادونه کوم چې که زما ناولونو کي کوم اشتباہات وي د اصلاح لپاره یې را سره په تماس کي سی ستاسو همکاري د اشتباہاتو په اصلاح کي زما ناولونه تر لوړي پوری رسوی او د هغو ورونو او خویندو منندوی یم چې مخکینيو ناولونو کي یې په اصلاحاتو کي همکاري را سره کړیده په خاصه توګه د اغلي مسلېمي اخکزى څخه چې د ناول لېکلو قوانېن یې راته بنوولی وه.

ستاسو د بریا په هیله
نیک محمد بارک

ناهیلی

زید خپل د سفر بسته تیارول او د سفر لپاره یې امادګي نیول چې
په دې وخت کې یې پلار اطاق ته وراغلی زید ته یې وویل: زویه
ته بیا هم فکر وکه ایا ربنتیا هم غواړي ولاړ سی؟

زید وویل: هو بابا.

پلار یې وویل: زویه ما هر وخت ستا ضد ته ماته راوردده او ستا
هر ضد مې در پوره کړیدی خو دا ضد دی ماته دیر سخت دی
زماثوند به بیله تا نیمگړی وي.

زید وویل: ما وبخښه بابا خو که زه دلته پاته سوم نو ژوند به مې
دیر تنګ سی زما خیر په همدي کې دی چې ددی هیواده لیری
ولار سم.

پلار یې تر خو شېبو وروسته وویل: سمدہ زویه چې څنګه ستا
خوبنډه وي.

زید د سفر بسته تیاره کړل او د اطاق څخه د پلار سره یو ځای
ووتی.

پلار یې وویل: زویه زه او ورونه دي تر هوایي میدانه رسوو.
زید وویل: بابا تاسو تکلیف مکوی موټروان سته هغه به مې
ورسوی.

د زید ورونو وویل: یا زیده موږ در سره خو.
زید وویل: سمدہ.

وروسته تول په موټر کي کښينستل او مخد هوایي میدان پر طرف روان سول، زید خپل سرد موټر پر چوکی لکولی وو او په سوچو او فکرو کي غرق وو چي تر خو شېبو وروسته هوایي میدان را اور سیدی تول د موټر څخه کښته سول، کله چي هوایي میدان ته ننوتل زید خپل پلار ته وویل: بابا زه به د پرواز معلومات وکم.

زید د معلوماتو څانګي ته ورغلی خپل پاسپورت او تکیت یې خدمتگار ته وربنکاره کړل خدمتگار وویل: وبخښی صاحبه د یو ساعت لپاره انتظار وکړي ستاسو د سفر طیاره لږ تخنیکي ستونزه لري کار پر شروع دی چي ترميم سول مور به برغ درباندي وکړو تاسو په انتظار څای کي په تمه سی.

زید وویل: سمدہ.

زید د ورونو او پلار سره ستونزه شريکه کړه تول په انتظار څای کي کښينستل انتظار سول تر خو شېبو وروسته زید ولاړ سو او وپویل: بابا زه تليفون کوم بيرته راڅم.

زید د پلار او ورونو څخه خه ليري سو بیا یې تليفون د چېه راوکښی د نمبرو ليست یې راوستی او د مسکان په نوم نمبر یې پیدا کړ تر خو شېبو پوري نمبر ته په کتو او فکر کي وو وروسته تر خو شېبو یې د اوکي پر بتن گوته کښېکښل او غور ته یې ونيوي، مسکان پر کت ناسته وه تر سترګو یې مراوي مراوي اوښکي روانۍ وي او په فکر کي دوبه وه چي تليفون یې زنګ وو هلى کله چي یې تليفون راپورته کړ نو وپليدل چي د زید زنګ وو، تر خو شېبو یې تليفون ته کتل وروسته یې د اوکي بتن

کښېکښی او غورن ته يې ونيوی او په ژړغونی بڼغ يې وویل:
بلی!

زید د مسکان د بُرغ په اوريدو د درده سترگي پتني کري څه يې
نه وویل مسکان بیا بُرغ پر وکړ او په ژر غونی اواز يې وویل:
بلی !

خو زید بیا هم رنځ نه کوي بیا یې تر خو شپیو وروسته وویل:
مسکان!زه هوایي میدان کي یم دا هیواد پریزدم او د تل لپاره
څم که کولای سی د اخير وار لپاره را سره ووینه هیله کوم!
مسکان هم د درده په اوښکي ډکي سترګي پتی کړي بیا یې وویل:
ولي خي؟

زید وویل: د ولی جواب نلرم بس دا اخیری غوبنـتنه می و منه
غوارم د تلو مخکی دی یوار ووینم.
مسکان په ژر غونی بـغ وویل: سـمده زـه درـحـم.
زـید وـوـیـل: منـنـه.

روساته یې تليفون بند کړ لاس یې د ترميئل پر هنداره ونيوي سره ساه یې وکښ او خپل خندرويه وختونه یې ورپياد سول کله چي زيد پیدا سو نو د ديرې شوخیه یې د خدمتگارو قابلو لاسونه ټینګ نيولي وه هغو په خندا یو و بل ته وویل: دی به دير شوخ هلك جورېږي اوس یې لا دا دی د انجونو لاس ونيوي هاها.

زید چې کله د لسو کالو سو نو د همسایه د انجونو سره به یې
پیره شوخي کول او هغوي به هر وخت دده مور ته په شکایت
ورتلې.

مور به يې دده پر دې کارو دېرې وېریدل او د زيد پلار ته به يې وویل: سريه که ددي هلک پر دا وخت د سمیدو چاره ونکرو نو په لویوالی به يې اصلاح بیا دېرې راته ستونزمنه سی.

د زيد پلار وویل: پرېرده يې بندخې کوچنۍ دی تر اوسيه او په کوچنيوالی هر کوچنۍ شوخ وي.

زید پر خپل پلار دېر گران وو هغه ته به يې دېر نازونه ورکول خو د زيد څخه به د خلکو شکایتونه ورڅ په ورڅ دېریدل، زيد چي پلار يې لوی سرمایه دار هم وو کله کله به د پلار سره دفتر ته هم تلى پلار به يې په دفتر کي خپل ترڅنګ کښینوی، یوه ورڅ يې ملګري ورته وویل: سلطانه دا زوی دی دېر مه نازوه اخير به يې دا ستانا ز بدلاړي کړي مینه ور سره کوه خو ورته ظاهروه يې مه.

سلطان وویل: څه وکرم یاره چي د څنګه يې ليري کرم نفس می پسی خیزی.....،

ساعت وروسته د مسکان موټر را ورسیدی هغه د موټر را کښته سوه او د ترمیل مخته ودریدل، کله چي يې دنه ترمیل ته وکتل زید يې ولیدی چي پر چوکی ناست دی دواړه لاسونه يې پر خپل څنګنو اینې دی او سر يې لاندی زړولی دی، مسکان دنه ترمیل ته ورغله او د زيد مخته ودریدل، زيد تر څو شپېو وروسته لومړی د هغې پېښو ته وکتل وروسته يې چي لوره وکتل نو مسکان يې ولیدل او په حیرانتیا د خپله ځایه ولاړ سو او تر څو شپېو پوري يې د یو و بل سترګو ته سره کتل او خپل د مینې دا وروستی شېږي يې په مايوسی سره شمارلي چي په دی وخت کي د زيد سر ورگرځیدی او سترګي يې پتې پتې کيدل شروع

کړل، مسکان لا د زید په څېره کي سترګي بنخي کړي وي خو
کله چي د زید سرګرځيدل او سترګي پتیدل دير سول نو مسکان
حیرانه سول چي زید دا څه کوي تر څو شېبو وروسته يې د زید
په اوره لاس ونیوی او په حیرانتیا يې وویل: زیده ته بنه يې؟

زید په مراوي رغ وویل: هو بښښن....،

په دي سره يو دم زید د شا پر طرف ولاړۍ، مسکان ددي حالت
په لیدو لویه چغه وکړه: زیبییده!

کله چي د زید ورونو او پلار د مسکان ناره واوريدل نو د زید
په طرف يې وکتل گوري چي زید د شا پر طرف غوځارېږي او
مسکان هغه تر لاس نیولی دی، تر څو شېبو وروسته زید په
مڅکه ولويدی خو مسکان لا د هغه لاس نیولی وو، کله چي يې
پلار او ورونه ور ورسیدل نو زید بي هوښه سوی وو، تر څو
شېبو وروسته امبولانس راغلی او زید يې روغتون ته روان کړ،
په لاره کي زید د مسکان لاس ټینګ نیولی وو او تر روغتونه
پوري د مسکان تر سترګو اوښکي روانی وي او زید ته په کتو
کي يې خپل سترګي بنخي کړي وي.....،

کله چي زید دولس کلن سو نو مور يې د زړه د حملی لکبله مړه
سول زید د نورو ورونو په پرتله د مور په مرګ زیات نه وو
خوابدی خو د پلار يې نوره هم مينه ور سره زیاته سول څکه
زید تر نورو ورونو کشر وو، وختونه تیریدل زید به د خپلو
ملګرو سره زیات وخت په میلو او پارکونو کي تیروی تر دي
حده چي تول فکر به يې په انجونو او عبث کارو کي وو، کله
چي به د مكتب څخه راغلی درسونه به يې نه ویل کورنی کار به
يې د خپلو کاريګرو په زامنو رسوئ.

کلونه تیر سول زید اتلس کلن سو خو عادتونه به یې نور هم بد
 کيدل کله به د یوې انجلى سره ملګری کله به د بلي سره تر داسي
 حده چي یوه یوه به یې په اوونۍ کي بدلول، د زياتره انجونو یو
 لوی دوبنمن جور سوی وو د پلار زياتره پيسې به یې انجونو ته
 پر خراباتو او فرمایشو مصرفولي، د شپې تر ناوخته به ويښ وو
 خو کله چي به سهار پوهنتون ته ولاړی نو هلته به بیده وو، یوه
 ورڅ چي کله زید په پوهنتون کي بیده وو د احصائي د یو شوخ
 او دردمن استاذ ساعت وو کله چي استاذ درس وايه نو یو دم یې
 زید ته پام سو چي بیده دی نو د هغه پر طرفور روان سو کله
 چي زید ته ورسيدې نو شاګردا نو ته یې د چکچکو کولو اشاره
 وکړه هغو تولو د استاذ په گدون زید ته په کتو چکچکي شروع
 کړي، زید فکر وکړ چي یو موضوع ده نو د خوب څخه د
 راپورته کيدو سره سم زید هم چکچکي شروع کړي خو کله چي
 یې بغلته وکتل نو استاذ یې ولیدې او پوه سو چي تولو پر ماد
 مسخر و کولو لپاره چکچکي کولي.

استاذ ورته وویل: ما څه وویل زما ګرانه په درس کي؟

زید چي کله تختي ته وکتل د رياضي سوال یې ولیدې خو په
 موضوع یې سر نسو خلاص، استاذ بیا د مسخر و په ډول ورته
 وویل: مهرباني زید ګرانه تshireح یې کړه!

زید وویل: استاذه په خوله یې نسم تshireح کولای رياضي کله په
 خوله تshireح کېږي.

په دې سره تول محصلین په خندا سول خو استاذ د چپ کيدو
 ورته وویل نو تول چپ سول.

بیا استاذ وویل: ها واخله دا مارکر ورسه هغه لاندی سوال یې
ته حل کره!

زید مارکر واخیستی او د تختی مخته ودریدی کله چي یې سوال
ته وکتل نو عصاب یې ورته گد ود سول د سوال ټول اعداد یې
په دماغ کي په خرخیدو سول تر خو شېبو وروسته یو دم راچپه
سو او بې هوښه سو، کله چي په هوښ راغلی نو چي سترګي یې
خلاصي کري نو د احصائي استاذ یې مخته بیا ولار ولیدی په
دي سره بیا بې هوښه سو.

کله چي پوهنتون رخصت سو نو زید د ملګرو سره روان وو
ملګرو کي یې یوه وویل: زیده چي شوق یې نلري نو ولی راخی
هره ورڅ دی د احصائي د استاذ دا بې عزتی خوبنیزی؟

زید وویل: بابا می نه پرېزدی یاره چي رانسم بابا د ميلو پیسی نه
راکوي خو ددی استاذ سره به یې زه گورم دی بیخی ما نه پسی
پرېزدی زه به یې هم خوبن سم.

ملګري یې وویل: څه په کوي نو لور خو شکر دی هغه نلري
چي خطما یې باسي.

زید وویل: بنه لور نلري?
ملګري یې وویل: یا لور نلري.

زید په فکر کي سو بیا یې وویل: نو دا به څنګه چم په وکړو
یاره... اوووی بنه وايی عبدالله هغه ستا تليفون اواز اړوی اوه
هغه د بنخو اواز ته چي یې واړوی؟

عبدل وویل: هو یاره خو هغه بیا څه په کوي؟

زید وویل: ته یې راکه هله!

کله چي عبدالزید ته تليفون ورکر نو زيد وویل: د استاذ نمبر خو
وو؟

ملگري يي د استاذ نمبر ورته ووایه کله چي عبدالزنگ ور
ووهلى نو استاذ تر خو شپبو وروسته باندي اوکي کر، استاذ
وویل: السلام عليكم!

زید خو شبېي بىغ نه پر کوي، استاذ بىا وویل: هلو خوك ياست؟
زید چي تليفون يي بنخينه اواز ته اړولى وو وویل: زه يم نه دي
وپېژندلم؟

استاذ فکر وکر چي بنخه ده نو يي ورته وویل: يا نمبر دي نه دي
را سره ثبت نه مي وپېژندلي.

زید وویل: زه ستا نازولي ملگري يم زما ګرانه.

استاذ چي په پوهنتون کي روان وو نو په دي سره يي تليفون
يواري د غوره ايسنه کر شاوخوا يي وکتل چي خوك خو به مي
نه ويني تر شاوخوا کتو وروسته يي بىا تليفون غور ته ونيوى او
په نرمه لهجه يي وویل: زما کمه ملگري يي وبخښه شايد دير
وخت تير سوی وي نو خکه دي اواز نه پېژنم که ته نوم راوبنېي
بنه به يي.

زید وویل: اله زما ګرانه ته څنګه بي وفا يي داسي ژر دي بىا
هيره کرم؟

په دي سره د زید ملگري تول په خندا سول زید هغو ته د چېېدو
اشاره وکره چي چپ سئ هغوي چپ سول.

بىا استاذ په نرمه لهجه او موسكا وویل: يا بي وفانه يم اغه داسي
دی چي په تليفون کي زه د چا اواز سه نه سه پېژندلای.

زید وویل: بنه نو ستا مطلب چي د نيردي در سره ووينم؟
د استاذ موسکا نوره هم ډيره سوه بیا یي وویل: هاهاهه که ته
کولای سی سره و به وینو.

د زید ملګري تول په خندا دي خولي يې د خنداوو نه سره
توليني.

زید وویل: سمده سباتر پوهنتون رخصتیدو وروسته به په پارک
کي سره ووينو.

استاذ وویل: سمده چی ستا هر چای خوبین یی هلتہ به ووینو.

زید وویل: سمده او هو سبا چي راخي تور پتلون او سور جانکت
ور سره واغونده راسه.

استاذ وویل: سمده ستا لیاره به یی و اغوندم.

کله چي زيد تليفون بند کر نو تولو دير و خنسل، سباته چي کله زيد پوهنتون ته را غلى نو تولو همصر نفيانو ته يي و وييل: گوري نن زه شرط در سره ترم چي د احصائي استاذ به نن تور پتلون او سور جانکت اغواستي وي.

تول محصلین د احصائی استاذ ته په تمہ وه کله چې هغه راغلی
نو تول محصلین په خندا سول، استاذ حیران سو بیا یې په غوشه
تولو ته وویل چې چپ سئ، هغوي هم تول چپ سول خو زید لا
خندل کله چې استاذ درس شروع کړ نو زید د استاذ د تليفون
کړي خبرې چې ثبت کړي یې وي په لور اواز د صنف په
لوډسپیکر کې چالانده کړي په دی سره تول محصلین په خندا
سول او د استاذ مخ د درده تک سور سو او دیر وشرمیدی او پوه
سو چې دا د دوى پلان وو وروسته په کښته سر د صنف څخه

ووئ او په سبا کي يې د پوهنځي اداري ته استعفاء را استولي وه، په دي سره زيد او ملګري يې دير خوشحاله سول خو ځينو بيا د زيد پر دي کار د هغه څخه دير نفرط وکړ او بد و رد به يې پسي ويـل....،

امبولانس روغتون ته را ورسيدی نرسانو زيد د امبولانس څخه راکښته کړ او د عمليات خونی پر طرف يې وڅلوي، زيد لا هم د موسکان لاس په لاس کي نیولی وو او موسکان تر عمليات خونی پوري ور سره وه تر هغه وروسته يې لاس د زيد د لاسه ووئ او د عمليات خونی مخته بي هوسه ودریدل. د زيد پلار او ورونه د ډاکټرانو سره مصروفه سول د زيد پلار ډاکټرانو ته ووـل: په زوى مې څه سوـيـدـيـ؟

ډاکټر ووـل: سلطان صاحب مور اوـس څه نـسـوـ وـيـلـاـيـ خـو~ دـ حـالـتـهـ يـيـ دـاـسـيـ مـعـلـومـيـزـيـ چـيـ زـهـرـ يـيـ خـورـلـيـ دـيـ.

تول دير حیران سول بيا د زيد پلار ووـل: څـهـ؟

ډاکټر ووـل: هو دـاـسـيـ مـعـلـومـيـزـيـ چـيـ زـهـرـ يـيـ خـورـلـيـ دـيـ.

په دي سره د زيد پلار بي حواسه سو او شاته يې جيـتـکـهـ وـخـوـرـلـ. څـوـ شـېـبـېـ وـرـوـسـتـهـ روـغـتـونـ تـهـ عـاـيـشـهـ رـاـغـلـ کـلـهـ چـيـ دـ مـوـسـکـانـ سـرـهـ مـخـ سـوـهـ نـوـ مـوـسـکـانـ تـرـ څـوـ شـېـبـېـ پـورـيـ عـاـيـشـيـ تـهـ کـتـلـ بـيـ يـيـ سـرـ دـ هـغـيـ پـرـ اوـرـهـ کـبـنـیـښـوـیـ اوـ پـهـ ژـراـ سـولـ.

عاـيـشـيـ تـرـ څـوـ شـېـبـېـ وـرـوـسـتـهـ وـوـلـ: مـوـسـکـانـ ژـاـرـهـ مـهـ دـاـ هـرـ څـهـ خـوـ سـتـاـ دـ لـاـسـهـ پـيـپـيـنـ سـولـ تـاـ هـغـهـ دـيـ حـالـتـ تـهـ رـاـوـسـتـيـ.

د مـوـسـکـانـ ژـراـ نـورـهـ هـمـ زـيـاتـهـ سـولـ.....،

بیا نرسه راووتل او مسکان ته بیا یو خط و نیوئ او ورته وي
ویل: اغلي دا خط د زید په جیب کي وو شاید مهم خه بی پکبني
لیکلی وي دا واخلى.

مسکان هجه خط واخیستی او خلاص بی کړ زید و مسکان ته
لیکلی وه: مسکان زه پوهیرم کم خه چې ما د خان سره او س
وکړل شاید غلط وي خو تر دی ژوند چې زه پکبني تا د بل چا
سره وینم زما په فکر زما لپاره همدا کار کول پیر بهتره وه د
هري ورځي تر مرګ بنه دی چې یوه ورڅ مر سم او ددي لپاره
ته خپل خان هیڅکله مه ملامتوه او نه هم زه ستا څخه ګیله کوم
ولي چې زما و ستا یو څای کیدل په دی دنیا کي ناممکينه وه زه
به درب څخه بس دا یوه غوبښته کوم چې په هجه دنیا کي ماته تا
راکړي او مور په هجه دنیا کي سره یو څای کري ماته بخښه
وکه مسکان.

مسکان د زید خط په لاس کي ټینګ و نیوی او د زړه په درد سره
یې پر خپل زړه د زید خط کښیښوی او پر چوکی کښیښتل....،
یو ورڅ د زید پلار په کمپنی کي د خپلو کارمندانو سره غونډه
درلوده سلطان عایشي ته وویل: عایشي موسکان زمور نوي
کارمنده ده د هغې سره به په هر کار کي همکاري کوي،
عایشي وویل: سمدہ صاحبهولي نه.

د غوندي په جريان کي یو دم د دفتر دروازه خلاصه سول او زید
راننوئ د پلار سره تر رو غبر وروسته بی په غور کي خه خبره
ورته وکړه، د دفتر تول کارمندان چپ وه او د زید بي ادبی ته
حیران وه، عایشه چې د موسکان تر څنګ ناسته وه زید ته بی
په قهر او غوسمه سره کتل، تر خو شپبو وروسته زید ووتئ

او ولاری، کله چي غوندې خلاصه سول عایشه او موسکان خپل
کار ځای ته راغلي موسکان وویل: عایشي دا بی ادبه څوک وو
چي د غوندي په منځ کي بیله اجازې دفتر ته راننوئی؟

عایشي د درد ساه واخیستل بیا یې وویل: دا د صاحب کشر زوی
دی په اخلاقو کي صفر او په بد اخلاقی کي سل نمری هر وخت
لري د انسانيت د چوکاته ګرسره وتلي دی.

موسکان وویل: بنه بنه پر پلار لکه چي دیر گران دی؟

عایشي وویل: هو خو هغه داغسي بد اموخته کړیدي.

موسکان وویل: د صاحب داغه یو زوی دی؟

عایشي وویل: يا نور زامن هم لري دی یې تر تولو کشر دی.

موسکان وویل: هغه نور یې هم داغسي خراب دي؟

عایشي وویل: يا یوازی یې دی داسي بدلاري دی هغه نور یې
دیر بنه ورونه دي.

بیا عایشي وویل: موسکان ته پوهینې دده څخه هیڅوک نه دي
خلاص څو ورځي مخکي د پوهنتون یوه استاذ دده د لاسه
استعفاء ورکړه پوهنتون یې پریښودی.

په دی سره موسکان وخذل بیا یې وویل: دیر جالبه دي.

کله چي زيد خپلو ملګرو ته ور ورسیدی نو هغو ته یې وویل:
درځي ملګرو بیا می د میلې پیسې در پیدا کړي.

د زيد ملګري وویل: اي زидеه خبر یې نن هغه ستاد ملګري
شاهینې واده دي؟

زید وویل: دا څه وايې هغه خو ماته د میني د اظهارو په کولو
ستري کيدل نه اوس يې بیا بل څای واده روان دی؟

ملګري يې وویل: هو یاره داسي خبره ده تر تا يې یو څه د غت
سرمایه داره زوی پیدا کړیدی نو څکه د هغه سره واده کوي.

زید وویل: داغه دی چې مابنام ما زنگونه ور و هل نه يې راباندي
پورته کول بنه دا خبره ده نو زه به يې هم خوبن سم درڅئ چې
واده ته يې ورسو.

تول موټر ته وختل او مخ د واده پر طرف روان سول، کله چې د
واده صالون ته ور ورسیدل زید او ملګري يې دننه ورتلل خو د
صالون دروازه وان راوګرڅول او ورتنه وپویل: دعوت نامي مو
رابنکاره کړئ!

زید وویل: هغه واده چې يې دی د هغه زوم ورونه یو مور خپل
خلک یو نور پردي مه راپرېرده.

دروازه وان وویل: سمده صاحبه دیر وبخښي.

زید او ملګري يې دننه صالون ته ننوتل، زید د واده د یو
ګډونکونکي څخه پوبنته وکړه: وبخښه زوم کم یو دی؟

ګډونکي یو څوان ته اشاره وکړه چې هغه یو دی، زید او ملګري
ېي زوم ته نږدي د هغه شاته کښینسټل او په باندار يې شروع
وکړه، زید او ملګرو يې د شاهیني خبری شروع کړي چې خو
شپې وروسته د زوم د دوى خبرو ته پام سو او غور یې ورتنه
ونیوئ.

زید په لور اواز چي غونښتل يې زوم يې واوري وویل: یاره پریزدہ يې شاهینې هیڅ وفا نه درلوډه هغه زموږ و ستاسو حشمت يې هم پریښوئ د پیسو د پاره او زید يې هم پریښوئ.

د زید ملګرو زوم ته وکتل او پوه سول چي غورن يې نیولی دی قصداً يې زید ته وویل: یاره چپ سه داسي نه زوم يې واوري.

زید وویل: یا یاره خدمتگار ویل چي زوم تر او سه نه دی راغلئ.

زید او ملګرو يې د شاهینې په اړه نوري بدی خبری هم وکري چي تولی يې زوم واوريدي، کله چي خبری خلاصي سوي نو زوم ولاړ سو او خپل پلار ته يې وویل: بابا زه تر دا واده تیر یم زه همدا اوس بيرته دا خپلوي ماتوم.

زید او ملګرو يې زوم ته کتل چي هغه د خپل واده شيان وغورخول او خپلوي يې ماته کړه، په دی سره زید او ملګري يې په خندا د صالونه را ووتل او تولو د خوبنۍو لاسونه سره وجنګول، د زید ملګري وویل: یاره زیده دېته بیا دی څه پام سو؟

زید وویل: که يې د بل څه لپاره پري ایښی وای بیا می څه نه ویل ورته خو دا چي د پیسو لپاره يې پریښولم دا می ونسوای ځغملای د نن زیاتره انجوني داسي دی چي د خپل بنایست په خاطر په څوانانو لوبي کوي د هغو په احساساتو لوبي کوي یواري يې پر څان د مېني په اور بنه ګرم کري خو بیا یو دم واوري او د هغه په مینه پسخند ووهی.

د زید ملګرو وویل: پریزدہ يې یاره دماغ مه په خرابوه.

عايشه او مسکان په دفتر کي په کمپیوټر کي مصروفه وي حسابونه يې رسول، مسکان د دېري ستړیا په سبب لاس پر میز

کښیښوئ او پر هغه یې خپل سر ولگوی چي په دی وخت کي د
عايشي ورته پام سوه او ورته ويول: مسکان خه خبره ده؟

مسکان وویل: هیڅ خبره نده بس یو خه می سر په له وګرځیدی.
عايشي وویل: خیر ته ورسه یو خو شپېي استراحت وکه ستا کار
به زه وکم زه ور سره اموخته یم ستانوي وظيفه ده خامخا اول
سر کي ستریا لري.

مسکان وویل: یا زه یې کوم ته دی خپل کار وکه.

خو عايشي تینګار کوي چي نه حتماً به استراحت کوي، مسکان
هم د چوکیه ولاړه سوه عايشي ورته د استراحت اطاقي ته اشاره
وکړه چي هلتہ ورسه، مسکان د استراحت اطاقي ته ورغل او
هلتہ یې د دباندي هنداري ته پر پرتي سوپا څنګ واقوئ او
ستړګي یې پتی کړي تر خو شپېو وروسته چي یې سترګي
خلاصي کړي نو تر دفتر دباندي یې پر زيد سترګي ولګيدي چي
دفتر ته را روان وو، کله چي زيد دفتر ته ننوتئ نو د دفتر
چوکیدار چي پوخ سینه سړي وو زيد ته سلامي وکړه زيد هغه ته
ورنيږدي سو او د هغه لاس یې د سر څخه راکښته کړ، مسکان
زيد ته کتل د هغه خبری یې نه اوريدي خو مطلب یې واخیستئ
چي زيد چوکیدار ته ویل چي بل وار ماته سلامي مکوه ته تر ما
مشري یې، وروسته زيد په جیب لاس ننایستئ او چوکیدار ته یې
پیسي ورکړي وروسته څنې روان سو، مسکان د زيد دا عمل
حیرانه کړه چي دومره زیات بد اخلاقه هلك او دومره زیات
مهربانه زړه؟، کله چي زيد دفتر ته راننوتئ نو په دی وخت کي
مسکان هم د استراحت د اطاقي څخه ور ووته، زيد د مسکان
ومخته تير سو خو هغې ته یې هیڅ نه دی کتلې، مسکان په

کاغذانو څان مصروفه کړ خو سترګی یې په زید کې وي، زید چې کله عایشی ته ور ورسیدی نو د هغې پر سر یې لاس ور کښېښوی او ورته ویویل: څنګه عایشی؟ نن خورا تیزه نه یې اخته؟

عایشی د درواغو په موسکا ورته وویل: هو صاحبه کارونه زیات دی نن یې باید سرته ورسوم.

وروسته زید څنی روان سو او په روانیدو کې یې ورته وویل: ونیسه ونیسه اخته او سه بیکاری دی خرابوی.

عایشی خوله پیته کړه او کرار یې د څان سره وویل: هو لکه ته چې یې خراب کړی یې.

مسکان د زید او عایشی پر خبرو د څان سره خندل او بیا د عایشی و خواته ور غله او په موسکا یې ورته وویل: څه یې درته ویل؟

عایشی وویل: څلله توله ورڅ بیکاره گرځی دی ماته وايی چې اخته او سه بیکاری دی خرابوی.

مسکان په خندا سوه بیا یې وویل: خو بنه یې درته ویلی دی.

عایشی وویل: بنه ته هم دده پر خوا سوی راته؟

مسکان وویل: یا یا خدای دی نکوي زه خو ستا پر خوا یم.

کله چې مسکان پر څلله چوکۍ کښېښتل تر خو شپبو پوري یې فکر کاوه بیا یې وویل: عایشی د صاحب زوی په ظاهره دیر خراب دی خو زره یې دیر نرم دی.

عایشی وویل: هغه څنګه؟

مسکان وویل: د استراحت په اطاق کي مي دباندي کتل چي دی
مي ولیدی د هغه سپین بیری چوکیدار سره يي دیر بنه وضعیت
کوي.

عايشي وویل: د یو دوو سره به بنه وضعیت کوي خو د دیرو يی
بیا زرونه ور مات کریدی.

د عايشي او مسکان د خبرو په جريان کي یو دم په لور اواز د
چپلاخي (څپیرې) بغض سو، کله چي دوى د زيد د پلار د دفتر و
خواته وکتل او نزدي ورغلل نو د زيد پلار زيد ته پرمخ چپلاخه
ورکري وه بیا یی په غوشه په دفتر کي ناستي شاهيني ته چي
پلار یی هم تر خنگ ناست وو اشاره وکره او زيد ته یی وویل:
بخښنه ځني وغواره!

زید خو شیبی چپ وو بیا یی پلار په درد او غوشه ورته وویل:
وايم بخښنه ځني وغواره!

زید سر کښته اچولئ وو بیا یی شاهيني ته وویل: بخښنه غوارم.
بیا د زید پلار وویل: ما دا فکر لا نه وو کړي چي ته به داسي یو
خراب کار کوي.

عايشي د سر په اشاره مسکان ته وویل چي دا دی ودی لیدی.

تر خو شیبو وروسته زید د پلار د دفتره راووتی د هغه په لیدو
تول کاريګر بيرته په خپلو کارو اخته سول، عايشي مسکان ته
وویل: مانه وه درته ويلی چي دا صرف د یو خو کسانو سره بنه
دی د دیرو یی بیا داسي زرونه ور مات کریدی لکه هغه په دفتر
کي ناسته بی وزله انجلی.

د زید پلار د شاهیني پلار ته وویل: زما د زوی سره سره زه هم
بخنېه درڅخه غواړم زه به ستاسو خپنځانو ته زنګ ور ووهم
ورته وبه وايم چي دا دوستي بيرته پر مخ بوخي زه یې پوه کوم.
د شاهیني پلار د زید د پلار څخه منه وکړه او بیا ولاړل، شاهین
چي کله د دفتره وتل نو تر سترګو یې اوښکي روانی وي مسکان
او عایشي دواړو د هغې سترګو ته کتل او د شاهیني ژرا ډيري
پريشانه کړي، مابنام سو ساحل د کور پر بام ناست وو او تر
سترګو یې اوښکي بهيدی، تر خو شېبو وروسته یې پلار هم بام
ته ورپورته سو او د زید تر څنګ کښېښتې زید ته چي یې وکتل
نو پليدل چي هغه ژاري، پلار یې غوبنتل چي د هغه مخ په خپل
لاس خپل خواته راګرځوي خو زید د پلار لاس د خپل مخ څخه
ليري کړ مخ یې بل طرف ته څني واروئ، بیا یې پلار پر اوږه
لاس ورکښېښوئ او ورته ویویل: خوابدی یې راخڅه؟

زید څنه وویل بیا یې د پلار لاس د اوږي څخه ليري کړ او
همداسي یې تر سترګو اوښکي روانی وي، پلار یې لاس څني
ایسته کړ بیا یې ورته وویل: په ژوند کي خو شیان دي چي کله
ولار سی بیا هیڅکله نه راګرځي په هغو کي یو عزت دی او
عزت چي کله ولار سی بیا که څه هم انسانان یې په خپلو هلو
څلوا بيرته لاسته راوري خو بیا هم د اول پخير نه وي تا چي کله
د هغې بیچاره او مظلومي انجلی بي عزتي کول او د هغې ژوند
دي ور تباہ کوئ یو وار دي هم دا فکر ونکړ چي پر هغې به څه
تیرېزې؟ د هغې پر کورنۍ به څه تیرېزې؟ د هغې پلار ویل چي
لور یې څان وژنه کول خدای وکړه چي دوی پر وخت ورغلل که
نه ستاد لاسه به یو انجلی خپل ژوند د لاسه ورکړي واي.

بیا د زید پلار وویل: زویه خوانی د بنامار پخیر ده کله چي بنامار په احساساتو کي سی د نورو سره سره زیاتره وخت داسي هم پیښه سی چي په دی احساساتو کي خپل خان هم وسوثوی هیڅکله د ملګرو په منځ کي د هغه د خندولو یا هغه ته د خان قوي ثابتولو لپاره د بل چا په احساساتو لوبي مکوه که وروسته بخښه هم خنی وغواری خو بیا هم د هغه په زړه کي درد او غم ریښه پرېږدي خکه بدی خبری او بد کردار داسي دی لکه په یو دیوال کي چي میخونه تکوهي که خه هم بېرته یې راوباسی خو په دیوال کي یې اثرات او نښی پاته کېږي نو تر خبری او یو کار کولو مخکي خو واري فکر پر کوه بنی او بدی پایلی یې خیره او بیا هغه خبره او کار کوه.

بیا د زید پلار تر خو شیبو وروسته وویل: اوس درخه زه ورنی یم دودی به وخورو.

زید وویل: زه یې نخورم زما خواته نکېږي.

پلار یې وویل: سمدہ زه به هم نن ورنی بیده سم.

تر خو شیبو وروسته زید پر پلار لاسونه ونیول او په غین کي یې ونیوئ، پلار یې هم په غین کي ونیوئ او پر سر یې مج (بنګل) کړ بیا یې وویل: ما وبخښه زویه په غوشه کي می چپلاخه درکړه.

وروسته زید او پلار دودی خورلو ته ولاړل او تولو یو خایي دودی وخورل،

کله چي غرمه سول زید او ملګري یې په پارک کي پښي غوڅولي وي پراته وه زید وویل: یاره پر بل شي می دومره خوا

نسوه بده د هغه کاريگرو مخته و شرميدم چي بابا په چپلاخه
ووهلم.

يوه ملگري يي وويل: نو خو دفتر ته به په دي وخت کي نه
ورتلای ياره.

زيد وويل: نو زه څه خبر وم چي دا د بدخته لور به هلته وي او
بابا ته به يي زما شکایت کري وي.

عايشه او مسکان هم په پارک کي ګرځيدلي چي بيا زيد او ملگرو
ته يي نردي کښېنسټلي چي د یو او بل په منځ کي د ګلانو په
سبب يي نسوای سره لیدلاي، د زيد د خبرو په جريان کي پارک
ته يوه محصله او یو محصل د درس ويلو لپاره راغلل او زيد ته
نردي ودریدل، د زيد د خبرو په جريان کي ورته پام سو چي
ورته وېکتل نو په غوشه يي ورته وويل: څه شي دی؟

محصل وويل: وبخښي یو څه سم کښيني پارک مو تول نیولي دی
مور دلته درس وايو.

زيد چي يي دا خبره واوريده نو نيم راپورته سو او شاوخوا يي
وکتل بيا يي ورته وويل: دا دومره ساحه پاته ده ته دلته مور ته
ودریدي؟

مسکان او عايشي باندار سره کوي چي یو دم يي د زيد او از
واوريدي او غون يي ورته ونيوي.

محصل وويل: هلته هم ستاسو رکم بیکاره خلک ناست دي.

زيد په غوشه محصلی ته وويل: دا ورور دي بوئه که نه خوله
بي ورماتوم.

محصلی وويل: دا مي ورور ندي.

زید وویل: که دی ورور دی که دی انديوال دی که دی هر خه
دی خو اوس یي ددي خایه بوخه که ور ولاړ سوم خير به یي نه
وي.

محصل وویل: گوره په ادب خبری کوه.

زید ور ولاړ سو او هغه محصل یي په چپلاخه ووھلی او ورته
وپویل: ملخه خو په ادب می درته وویل خو تا په هغه غاره نه
ویستل اوس به ادب در وبنیم.

زید هغه محصل تر لغتو او سوکانو لاندی کر او د خپلی ساحی
څخه یي ویستئ او پسی ناره یي کره: بی عقلانو د مینی او
عاشقی د پاره راخئ بیا نو درسونه بهانه کوئ چې درسونه وايو
په پوهنتون کي خو هم پارک سته هلتہ ولی درس نه وایست؟

مسکان او عایشي د محصلینو سره د زید چلند ولیدی خو خه یي
ونه ویل او مخان یي د زید څخه پت کړل.

زید بیرته خپلو ملګرو ته راوګرځیدئ او ملګرو ته یي وویل:
یاره ناحقه یي طبعت را خراب کر.

ملګرو یي وویل: پرېنده یي یاره.

زید وویل: ما خه ویل یاره خبره یي راڅخه هیره کړه بنه اوس
راپیاد سوه نو ما ویل چې زه نه وم خبر چې شاهینه او پلار یي د
بابا په دفتر کي دی او زما شکایت یي بابا ته کړیدی.

د زید د خبرو په جريان کي یو بل نفر برغ وکر: وبخښی؟

زید چې سر پر راپورته کر هغه ته یي په غوشه وویل: خه شي
دی؟

هغه وویل: زما بنخه به مو نه بی لیدلی دلته راخخه ورکه سوه؟

زید وویل: هو ومو لیدل اوس د یو خوان سره دباندي په خندا خندا ووتل او بنخې دی ویل چي زما د خپل خاوند څخه بنه نه راخې هغه نور پریزدم دده دی دا بد شکل ورک سی.

مسکان او عایشه د زید په دی خبرو دیری خنديدلی او هغه ته بی غور نیولئ وو.

هغه سری په حیرانتیا وویل: دا څه وايی؟

زید وویل: ربنتیا وايم ستا په سر دی می قسم بیبی.

د زید ملګري هم تول په خندا وه بیا هغه سری په ژړا وویل: داسی نسي کیدای.

زید وویل: خو دا واري داغسي وسوه.

د مسکان او عایشي خوله د دیری خندا نه سره تولیدل د زید ملګرو هم داغسي خنل.

هغه سری دیر غمن سو او په ژړا د پارکه ووتی زید وویل: د بی عقل زوو بنخه ستا ده او پوبنتنه بی زموږ څخه کوي؟ ما هم داسی چم ور سره وکړ ولاكه بیا بله ورڅ بنخه پارک ته ځني راسي یا به بی هم نن اخيري ورڅ بی سره.

مسکان او عایشه په خندا د چوکیه ولاړي سوې او د پارکه ووتلي،

مسکان به د دفتر د کلکین څخه دباندي زید لیدئ چي هره ورڅ به نوي نوي انجلۍ ور سره وه، مسکان په دی پوه سوه چي زید هره انجلۍ صرف خپل د هوس لپاره استعمالوي د هغې په زره

کي زيد خه نفرط ونيوئ او چي کله به يي وليدي نو په غوسه به يي مخ خني واروئ.

يوه ورخ د زيد پلار مسکان خپل دفتر ته وغوبنستل او ورته ويول: مسکان لوري د هغي نوي پروژي طرحه چي مي دركري وه هغه دي جوره کره؟

مسکان وويل: هو صاحبه دا دى راوري مي ده.

د زيد پلار وويل: لوري که تکليف نه يي درته دا به زما مشر زوي خالد ته ور بنکاره کري او هغه نن کور ته د پروژي قرارداديان راغوبنتي دي د ميلمستيا لپاره تاسو دا طرحه زموږ کور ته ور ورئ او خالد ته يي تشريح کره چي بيا يي هغه قرارداديانو ته وبنبي.

مسکان وويل: سمده صاحبه زه به ورسم کمه خبره نده.

د زيد پلار وويل: منه لورکي.

مسکان د دفتر څخه ووتل او موټروان ته يي وويل: د صاحب کور ته مي ورسوه.

موټروان وويل: سمده اغلي.

موټروان مسکان د زيد کورته ورسول، کله چي مسکان کورته دنه ورغله نو د خدمتگار څخه يي وپوبنستل: وبخښي! د صاحب زوي خالد چيري دي؟

خدمتگار وويل: لوري ور پورته سه دوهم منزل کي اول اطاق ميلمستون دی خالد صاحب هلتہ دی ميلمانه او خالد صاحب تاسو ته په انتظار دي.

مسکان وویل: مننه.

کله چي مسکان کور ته دننه سول نو گوري چي په صالون کي دوهم منزل ته د دوو خواوو زيني ختلې دي مسکان د خان سره وویل: نه پوهيرم خدمتگار د کومو زينو د خوا اول اطاق ياد کري وو دلته خو زيني دوه طرفه دي چي اوس راسته طرف زيني اول اطاق دی او که د چپه طرف اول اطاق دی نه پوهيرم.

مسکان د چپه طرف پر زينو دوهم منزل ته پورته سوه او د اول اطاق دروازه يې لړ خه خلاصه کړه او سر يې ور دننه کړ هلتہ يې ولیدل چي خوک نسته، مسکان فکر وکړ چي شايد په همدي اطاق کي نور اطاقونه وي نو خکه دننه ورغله، کله چي مخته ولاړه نو تر غورن يې په تشناښ کي د چا د لمبیدو برغ واوريدئ نو خکه بيرته راوګرخیدل او غوبنستل يې چي ووخي چي په دي وخت کي يې پر ميز پروت تليفون ته پام سو چي زنګ ورتنه را روان وو، د مسکان سترګي يو دم پر تليفون ولګيدي چي شخصي شميره ورتنه ليکلي وه چي تر خو شبیو وروسته بند سو، کله چي تليفون بند سو نو د مسدکالو خبرتیا يې مخته راول، مسکان چي ورتنه وکتل نو تر ۱۰۰ زيات زنګونه او ميسجان ورتنه راغلي وه، مسکان فکر وکړ چي داسي نه عاجل او ضروري تليفون وي چي دومره زنګونه او ميسجان يې راغلي دي نو فکر يې وکړ چي خاوند يې په خبر کي، کله چي يې تليفون لمس کړ نو هغه ولګيدي او قلف يې خلاص سو کله چي مسکان ميسجان کښېکارل نو د هغه نفر ميسجان يې راخلاص کړل چي زيد ته يې ليکلي وه: زиде هيله کوم ما يوازي مه پرينه.

زиде زه ستا سره مينه کوم،

زیده زه تاته وايم زما تليفون ته جواب راکه،
 ما و تا خو يو د بل سره مينه کول،
 اوس ولی پښيمانه سوي،
 زیده تليفون ته جواب راکه هيله کوم،
 زیده زه بيله تا ژوند نسم کولاي،
 که ته راخخه ولاري زه به مره سم،
 مسکان پوه سوه چي دا اطاق او تليفون د زيد دي شاوخوا يي
 وکتل او د ميسجانو په ويلو ديره خوابدي سوه بيا د اولو ميسجانو
 پر طرف يي گوته راکش کره د زيد ميسج يي وليدي چي خپلي
 ملګري ته يي ليکلی وو: نفرط درڅخه کوم بل وار دي دا مردار
 مخ رابنکاره نکري او مه هم بيا ميسج راته کوه زما دا رکم
 انجوني ندي پکار.... ،

د مسکان تر غور د اطاق دباندي د چا د پشوړغ سو، مسکان
 ژر تليفون کښېښوئ او دباندي ووټل گوري چي خدمتگار را
 روان وو د زيد اطاق ته يي ناشته را اخیستي وه، مسکان چي
 خدمتگار وليدي نو ديره وارخطا سوه، خدمتگار د مسکان په ليدو
 وویل: اغلې د ميلمستون اطاق هغه بل طرف ته دی دا خو د زيد
 صاحب اطاق دي.

مسکان په وارخطا اواز وویل: وبخښه ما فکر کوي چي دا دي.
 وروسته مسکان د ميلمستون پر طرف ور روانه سول خدمتگار
 د زيد اطاق ته ورغلۍ او ناشته يي ورته سمول، تر خو شپېو
 وروسته زيد د تشناب څخه را ووتئ او حیران ودریدي بيا يي پزه

کشه کړل او خدمتګار ته يې وویل: دا د بنخو عطر بیا د کله پر
خان و هي؟

خدمتګار په خندا سو بیا يې وویل: صاحبه ته د بنخو عطر هم
پیژني؟

زید وویل: هو خود يې پیژنم.

خدمتګار وویل: صاحبه ما نه دي استعمال کړي د مشر صاحب
د دفتر څخه یو انجلی راغلي وه د خالد صاحب پوبنتنه يې کول
ما ميلمستون ور بنولي وو او دا دلته په غلطی کي راغلي وه.

زید حیران سو بیا يې وویل: انجلی وه؟

خدمتګار وویل: هو صاحبه د خالد صاحب ميلمانه راغلي دي
شايد د هغو سره راغلي وي.

زید وویل: بنه صحې دی ناشته ژر سمه که وږي يم.

زید د سر ور ښتیان سمول چي خپل تليفون ته يې پام سو کله چې
يې ولگوی نو و پلیدل چې پر ميسجانو ولاړ دی بیا يې خدمتګار
ته وویل: دا زما په تليفون تا لاس و هلى دي؟

خدمتګار وویل: يا صاحبه ما خو هیڅکله ستاسو تليفون ته لاس
لا هم نه دي ور وږي.

زید په غوسيه وویل: بي عقله!

زید چې کله ناشته و خورل د خپل اطاق څخه ووتی او ميلمستون
ته ورغلې، خالد او ميلمانه يې په باندار مصروف وه، مسکان
ډيره وار خطاسوول او فکر يې کوي چې زید د تليفون په خاطر
دلته راغلي، خو زید تولو ته سلام و وايه او بیا د خالد خواته

ورغلی او د هغه د جي به يې بتوه را و ايستل او پيسې يې خني واخيسستي خالد وويل: زيده! نن ميلمانه بيايم خورنخاي ته لبر اپريرده.

زيد وويل: لبر مي واخيسستي لالا بابا ويل چي نن دفتر کي نه يم يو خاي ته خم کار لرم جيب خرڅ د خالد څخه واخله.

زيد تر پيسو اخيسستلو وروسته بتوه بيرته د خالد جيب ته واچول او بيا روان سو کله چي وتي په تګي کي يې پر مسكن سترگي ولکيدي خو شېبي يې هغې ته کتل بيا ووتۍ، مسكن هم وارخطا وه چي داسي نه اوس راته ووايي چي زما اطاق تهولي راغلي وي او زما تليفون دي ولي کتلې وو خو زيد څه نه وويل او ولاړئ.

ماپښين په دفتر کي مسكن پر خپل چوکي ناسته وه او په فکرو کي غرقه وه چي تر خو شېبو وروسته عايشه راغله او په حيراني يې مسكن ته وويل: مسكن؟ څه خبره ده خيريت خو به يې؟

مسكان اوږده ساه واخيستل بيا يې وويل: داسي خاصه خبره نده بس داغسي مي يو څه طبعت خراب وو.

عايشي وويل: په کمه خبره دي طبعت خراب وو؟

مسكان وويل: غرمه صاحب ويل چي زموږ کور ته ولاړه سه او خالد ته طرحه ورکه هغه نن نه رائي کور کي ميلمستيا لري نو زه ورغلم د صاحب کور ته د خدمتکار څخه مي د ميلمستون پوبنتنه وکره هغه راته وويل چي په دوهم منزل کي اول اطاق د ميلمستون دی خو کله چي زه دنه کور ته ورغلم نو دوهم منزل

ته د دوو خواوو زيني ختلې وي زه حيرانه سوم چي اوس خدمتگار د کمي خوا اول اطاق ياد کړي وو خو خير زه پر چپه طرف زينو دوهم منزل ته پورته سوم او اول اطاق ته ورغلم کورم چي هلتله خوک نه وه ما فکر وکر چي اطاق مي غلط کړيدی نو ځکه مي وغوبنټل چي بيرته وو خم چي په دي وخت کي مي سترګي پر ميز پروت تليفون باندي ولګيدي چي زنګ ورته راروان وو چي تر خو شپبو وروسته بند سو کله چي بند سو نو پر مخ يې د پيغامو او زنګو معلومات راورل ما چي ورته وکتل نو تر سل زيات زنګونه ورته راغلي وه ما فکر وکر چي شايد مهم تليفون وي چي خاوند يې په خبر کم نو ځکه مي تليفون را واخیستئ چي ومي کتل تليفون قلف نلري نو ما لومړي ميسجان وکتل چي د همدي نمبر څخه راغلي وه ميسجان چي مي وکتل نو د یوي انجلۍ ميسجان وه چي شايد زيد پري اينسي وه هغي زيد ته په پيغامو کي پيري زاري او ننواتي کري وي چي ما مه پرېرده ما او تا خو مينه کول داسي دی و هاسي دی خو زيد يې نه پيغامو ته جواب ور کري وو او نه يې تليفون ته، د زيد ميسجان چي مي وکتل چي ده ورته کري وه هغي ته يې پيري بد الفاظ استعمال کري وه سخته يې پريشانه کرم نه پوهيرم چي د هغي خوارکي پر زره به څه تيريري چي دا ظالم پري اينسي ده.

عايشي وویل: خير پرېرده يې فکر مه په خرابوه د زيد خو کار او عادت داغه دی د هغه لپاره نو دا کم نوي خبره ده.

مسکان وویل: یو چاره ورته پکار ده عايشي که نه پيري بي وزله انجوني به دده د ظلم بنکار سی.

عايشي وویل: څنګه چاره؟

مسکان وویل: دده زره تر او سه ندی مات سوی کچیری دده زره هم مات سی او درد بی ووینی بیا به د بل چا زره نه کری ور مات او نه به هم څوک د خپل مقصد لپاره استعمالوی دده زره باید په یو رکم ور مات کرو.

عايشی وویل: پریزدہ بی مسکان دا د خانانو زامن دیر نازولي لویان سوی بی کوچنی غم هم سخت بد پر لگینی داسی نه د زره سره سره دی هم مات سی وروسته به بیا پر پنیمانه بی وروسته پنیمانی بیا فایده نکوي ددا کار سره خطر دیر دی.

مسکان وویل: پوهیزم چی خطر به بی خو شاید دده ژوند ور سره سم سی او هم به د نورو انجونو ژوند ژغورل سوی بی او س خو دی هم بدلاری دی او انجونی هم بدلاری کوی په دی کار سره به د دواړو طرفینو ژوند ژغورل سوی بی.

عايشی وویل: نو خه کول پکار دی؟

مسکان وویل: ته دده سره پر تلیفون خبری کوه او د مینی په جال کی بی ونیسه.

عايشی وویل: یا یا زه دده سره خبری نسم کولای دی زما او از پیژنی زه د خو کالو راهیسی دلي کار کوم ته خو نوی بی ستا سره بی تر او سه خبری هم ندی کری ته خبری ور سره کوه پر تلیفون.

مسکان وویل: ما به ور سره کری واي خو زما بیا خاوند پر کور بی نه هلتہ خبری ور سره کولای سم او نه هم دلتہ.

عايشي وويل: يا مسكن زما اواز زيد پيزني ته داسي وکه چي
بيا د دفتره وتلو پارك ته به خو په پارك کي بيا خبری ور سره
کوه.

مسكان وويل: صحي دي سباته به زه نوي نمبر پيدا کم بيا به په
هغه نمبر زنگ ور ووهم او خبری به ور سره وکم.

کله چي د سبا لمر خپلي شغلې پر بشارونو وغوروالي او تولو
موجوداتو ته يې د نوي ژوند تحفه ورکره خو زيد لا هم د خوب
پر بيستر پروت وو او د سهار تحفه يې لا نه وه اخيسشي تر خو
شپبو وروسته يې تليفون زنگ ووھلي خو زيد بيده وو او د
تليفون په زنگو او اواز نه سو خبر خو تر څه وخت وروسته په
بنوريدو سو او لاس يې تر تلتک را ويستي او تليفون يې اوکي
کړ او د خوب په اواز يې وويل: نه اورم!

مسكان او عايشه پتي په خندا سوي بيا مسكن په مينه وويل: لکه
چي سپين بزيرى سوي يې غورو دي کار پري ايښي دي.

زيد بيا د خوب په اواز وويل: اقبال رزيله دا ستا په اواز څه
وسوه د بنځي په اواز ولی خبری کوي؟

مسكان وويل: بنه دومره ضعيف سوي يې چي اوس د بنځي او
نر اواز نه پيزني زه بنځه یم نر نه یم.

زيد وويل: وبخنه نمبر دي غلط کريدي.

وروسته زيد تليفون بند کړ او بيا بيده سو خو تر یونيم ساعت
وروسته يې بيا تليفون ته زنگ راغلې تر خو شپبو وروسته زيد
د بيسترې څخه پورته سو خو شپبي پر څای ناست وو بيا يې
تليفون راواخيسشي نمبر ته يې وکتل ملګري يې وو کله چي يې

اوکي کر تر رو غبر وروسته يې ورته وویل: دا یو گوری مخکي
تا د بنځي په اواز خبری راسره کولي؟

ملګري يې وویل: يا یاره زه نه وم زه خو خبر یم چي ته پر دا
وخت راکښيني نو ځکه تر هغو زنګ نه دروهم.

کله چي زيد د ملګري سره خبری خلاصي کري نو ولاړ سو او
تشناب ته ولاړي کله چي د تشناب څخه را ووتئ مخ او بدن يې
وچ کرل بیا يې خپل تليفون را واخیستی او د نمبرو ليست ته
ولاړي هلته يې ولیدل چي یونیم ساعت مخکي د بل چازنګ
راغلی وو، زيد هغه نمبر ته زنګ ور وو هلى مسکان په دفتر
کي وه چي تليفون ته يې زنګ راغلی مسکان چي وکتی نو
وپلیدل چي د زيد زنګ دی، مسکان موسکی سوه بیا يې عایشي
ته په کرار اواز ور ناره کړه: عایشي! عایشي!

عایشي چي ورته وکتل مسکان ورته وویل: زيد دی.

عایشي ورته وویل: اوکي يې که چي څه وايي.

مسکان وویل: يا اوس يې نه پورته کوم مه يې کوه چي زنګونه
را وو هي په دي رکم مي قدر ورته زیاتيرني اوس که يې په اول
زنګ تليفون پورته کم بیا مي قدر ورته کمېزني.

د زيد ناشته اماده سوه خو زيد لا هم مسکان ته زنګونه ور وهل
او فکر يې خراب وو چي دا خوک وه نو ځکه يې اواز اورېدو او
معلوماتو ته تلوار وو او زنګونه يې ور وهل خو مسکان د زيد
تليفون ته جواب نه ورکوي، کله چي د غرمي د ډودۍ وخت سو
او په دفتر کي وقفه سوه نو مسکان دباندي ووتن او په یو ارام
څای کي يې زيد ته زنګ ور وو هلى، زيد د ملګرو سره په باندار

مصرف وو چي تليفون ته يي پام سو نو وپليدل چي د سهار
نمبر دی نو ژر ولاړ سو او د ملګرو څخه ليري ارام ځای ته
ولارۍ او تليفون يي اوکي کړ: بلي!

مسکان بيا په مينه او ناز ورته وویل: سلام عليکم بناغلي.

زید وویل: وعليکم السلام.

بيا زید وویل: سهار تا زنګ راوهلى وو چي زه بيده وم؟

مسکان وویل: هوولي بد خو به نه يي درباندي لګيدلى زید
صاحبه.

زید وویل: يا بد ندي راباندي لګيدلى خو زه بيده وم تاسو مي وهم
نه پېژندلاست ما فکر کوي زما ملګري دی خو بيا مي وروسته
دیر زنگونه پسي در ووهل خو تا نه پورته کوي.

مسکان وویل: بنهولي دي زما خبرو ته داسي تلوار وو؟

زید وویل: يا تلوار مي نه وو صرف مي دا معلومول چي خوک
پاست؟

مسکان وویل: بنه نو ته ما نه پېژني؟

زید وویل: يا ولا ذهن ته مي نه راغلي چي خوک يي ته خپله
خان راته معرفي که.

مسکان وویل: بنه داسي ژر؟

زید په څه غوشه الفاظو وویل: نوولي کال وخت په نيسې په یوه
پېژندګلوی؟

مسکان وویل: بنه ته خومره خوشک او غوشه ناكه يي.

زید وویل: یا خوشک نه یم خو ته وایی داسی ژر خان در وبنیم.
مسکان وویل: اخه سمدہ وبخښه بیا نه وايم زما نوممممم حیاء
دی.

زید وویل: حیاء؟
مسکان وویل: هو ولی؟
زید وویل: په دی نامه خو زه خوک نه پیژنم زما نمبر چا درکر؟
مسکان وویل: زه ستا پخوانی ملګري یم او ستا نمبر می یو ځای
پیدا کر نو ولی تاته نابلدہ زنگ نه سی در و هلای؟
زید وویل: یا را و هلای یې سی ولی نه.

مسکان وویل: بنه نو زید صاحبہ زما وقفه خلاصه سوه زه بیا
وروسته زنگ در و هم.

مسکان تلیفون بند کر او دفتر ته ولاړه زید بیا په غوشه سو چي
زما خبره یې نه واوريده او تلیفون یې بند کر، مسکان چي کله
دفتر ته دننه ورغله نو عایشی ورتہ وویل: څنګه سو زنگ دی
ور ووھلی؟

مسکان موسکی سوه بیا یې وویل: هو.
عایشی وویل: پیژندلی خو به یې نه یې؟

مسکان وویل: یا نه یې یم پیژندلی ویل یې ځان راته معرفی که
ما ورتہ وویل داسی ژر؟ چي دا می ورتہ وویل باره په غوشه
سو.

عایشی وویل: نو بیا؟

مسکان وویل: بیا می ورته وویل چی زه ستا پخوانی ملگری یم او نوم می حیاء دی ویل په دی نامه زه خوک نه پیژنم،

عايشی وویل: بنه نو اوس مخته څه پلان لري؟

مسکان وویل: کرار کرار به شناخت ور سره دیر کم چی بنه می وزهیروی او پر څان می مئن کړ بیا به نو ورته ووایم چی صاحبه ما مسخری در سره کولی زه واده سوی یم.

عايشی وویل: مسکان ستا په فکر دا بنه کار دی چی موبن یې کوو؟

مسکان وویل: بنه کار خو نه دی خو ده ته به عبرت سی چی د زرونو ماتول داسي سخت یې.

کله چی مایپینین مسکان او عايشه د دفتر څخه رخصت سوی نو دواړي پارک ته ولاړي بیا یې زید ته زنګ ووهلي، زید د ملګر و سره مصروف وو چی تليفون یې وکتی نو وي پیژندی چی هغه نمبر دی نو تليفون یې پر کات کړ، موسکان حیرانه سوه بیا یې زنګ پسې ور ووهلي خو زید بیا هم جواب نه ورکوي، خو تر خو شپيو وروسته یې تليفون اوکي کړ او وویل: څه شي دی؟

مسکان وویل: اوه زما ګران زیده دومره غوشه؟

زید وویل: تا تليفون ولی راباندي بند کړ؟

مسکان وویل: خو وظيفه می شروع سول تفريح وه بیا می تاته زنګ ووهلي.

زید وویل: ته چيري یې راسره ووينه.

مسکان وویل: داسي ژر نو چيري در سره وینم زما زیده.

زید وویل: سمده نو بیا تلیفون مه راکوه.

زید دا وویل او تلیفون یې بند کړ، مسکان عایشی ته وویل:
عایشی دا خومره غوسه ناکه دی تلیفون یې راباندې بند کړ خو
زه یې هم نه پسی پریزدم.

مسکان بیا زید ته زنګ ووھلی خو زید چې ولیدی نو بند یې کړ،
مسکان زنگونه ور وهل خو زید نه پر اوکي کوي، مسکان او
عایشه د سودا لپاره مغازی ته ولاړي او هلتہ په سودا مصروفه
وې چې په دی وخت کې زید او ملګري یې هم مغازی ته راغله
د هغو په لور اواز خبرو مسکان مخ ور واړوی چې ووینې چې
دا خوک دي چې داسي په لور اواز خبری کوي، مسکان چې کله
هغو ته وکتل نو زید یې ولیدئ، مسکان عایشی ته ور ناره کړه:
عایشی؟! عایشی؟!

عایشی وویل: څه؟

مسکان په کښته اواز او د زید خواته اشاره وکړه او ورته ویویل:
زید!

عایشه پوه نسوه نو څکه یې وویل: څه؟!

مسکان بیا د زید خواته اشاره وکړه او ورته ویویل: زید دی زید!
عایشی چې وکتل نو زید یې ولیدئ او پوه سوه چې مسکان د زید
په اړه ورته وايي، عایشه د مسکان خواته ورغله او ورته ویویل:
دی دلتہ څه کوي؟

مسکان وویل: نو زه څه په خبره یم.

بیا مسکان وویل: درڅه درڅه لوره دوهم منزل ته چې اوس مو
ونه ووینې.

کله چي مسکان او عايشه لور منزل ته وختلي نو زيد ته يي زنگ ووهلي، زيد چي کله تليفون وكتى نو وپليدل چي د مسکان نمبر دی نو خكه يي پر بند کر او جيب ته يي واچوي، مسکان بيا زنگ ور ووهلي، خو زيد بيا هم جواب نه وركوي او پر بندوي به يي، د زيد يو ملگري وويل: زيده! خوك دی چي زنگونه درته راوهي او ته جواب نه وركوي؟

زيد وويل: يو ليونى ده ياره ناحقه مي وخت راضايع کوي.

کله چي زيد او ملگرو يي سودا واخیستل نو د پيسو وركولو لپاره ورغله کله چي د پيسو وركولو په کتار کي ودریدل نو د پيسو اخیستونکي تليفون ته زنگ راغلئ کله چي هغه اوکي کر نو وپویل: سلام خه خدمت مو کولاي سم؟

مسکان وويل: وعليكم السلام وبخبنه ته زموږ خدمت نسي کولاي دا ستا ومحته ولاړ د زيد په نامه نفر مو سخت ضروري پکار دی که يو وار تليفون ورکړي.

پيسو اخیستونکي وويل: سمهه اغلي.

وروسته يي ولاړو خلکو ته وويل: وبخښي په تاسو کي زيد خوك دی؟

زيد وويل: زه يم خه خبره ده؟

پيسو اخیستونکي وويل: ستاسو لپاره تليفون دی.

زيد او ملگري يي حيران سول بيا زيد وويل: زما لپاره؟

وروسته ورمخته سو او تليفون يي غور ته ونيوي وپویل: بلی خوك؟

مسکان وویل: زه یم زما زیده.

زید حیران سو بیا یی په حیرانتیا وویل: ته؟!

مسکان وویل: هو زه گوره څنګه دی زما برغ وپیژندی لکه چې
ډیره مینه راسره کوي.

زید وویل: په اور دی پسی سی ستا مینه دا څای د تلیفون کولو
دی چې تا زنګ را ووهلي؟

مسکان وویل: څه وکم خو ته می تلیفون نه اوکي کوي نو څکه
می د مغازۍ ولا تلیفون ته زنګ در ووهلي په دا سپینو کالو کي
خومره بنایسته معلوميری.

زید شا او خوا وکتل چې مسکان چيري ده چې دا زما کالي ويني،
خو څه یي ونه ليدل څکه مسکان په لور منزل کي د شيانو شاته
پته وه، بیا زید وویل: اوس دا خبری پريزده دا څای ددي خبرو
کولو نه دی.

مسکان وویل: سمدنه نه یي کوم خو ته به بیا تلیفون اوکي کوي
راباندي.

زید او مسکان چې خبری کولي په دی وخت کي د مسکان لاس
د کم څه سره ولکيدئ او هغه لاندي ولويدئ په دی سره تولو
هغې خواته وکتل، زید تلیفون کښېښوئ او د لور منزل پر خوا
روان سو، مسکان او عایشه ډيرې وارخطا سوي او ژر د بسخينه
کالو په څای ننوتلي، زید چې کله لور منزل ته ورغلی نو وپلidel
چې د شيانو د راشوه کيدو پر څای هیڅوک نسته، زید غوبنتل د
ښو د کالو څای ته ورسې خو د مغازۍ بندېښه کار کونکي

وویل: وبخښی صاحبہ تاسو دننه نسی تلای څکه دلته یوازی د بنځینوو سامانونه دي.

زید وویل: سمده وبخښه.

زید بیرته لاندی کښته سو او د مغازی څخه ووټل، مسکان او عایشه هم ژر د مغازی څخه را ووټلی او بیا یې زید ته زنګ ووهلي، زید چې کله تلیفون او کي کړ نو مسکان ورته وویل: خه خبره وه ګرانه د بنځینوو څای ته دي څه کول چې ورغلې زما لپاره دي کالې رانیو!

زید وویل: يا په تا پسي مي کتل.

مسکان وویل: ربستیا؟

زید وویل: ته دا زما سره ويئي ولی نه؟

مسکان وویل: در سره ويئم خو ستا تلوار ولی دی؟

زید وویل: تلوار مي نه دی خو تا ویل زه ستا ملګري وم که څنګه زه وايم وبه دي ويئم چې کمه ملګري مي یې؟

مسکان وویل: بنه ته دومره زیاتي ملګري لري چې درک یې در څخه ورک دی؟

زید وویل: خير ډيري خبرې مکوه او سراته ووايې راسره ويئي که یا؟

مسکان موسکۍ سوه بیا یې وویل: مممم يا.

زید وویل: انو سمده.

په دي سره یې تلیفون بند کړ او د مسکان نمبر یې مصروفیت او بلاک لیست ته واچوئ، مسکان چې هر څومره زنګونه ور

ووهل تليفون يي په مصروفه کي وو بيا يي عايشي ته وويل:
فکر کوم زما نمبر يي مصروفه کر.

عايشي وويل: نو اوس به خه کوي؟

مسكان وويل: فکر به پر وکم.

کله چي سهار سو او لمر راوختئ زيد لا هم بيده وو چي تر خو
شپبو وروسته يي ورور خالد اطاق ته راننوتئ زيد يي وبنوروئ
ورته وپويل: زيده؟ زيده؟!

زيد د خوب په اواز ورته وويل: خه خبره ده لالا؟

خالد وويل: بي عقله خپل تليفون دي چيري دي چي ملگرو ته دي
زمانمبر ورکريدي؟

زيد وويل: ولی خه خبره ده؟

خالد وويل: يوه انجلی ده دومره زييات زنگونه راوهي واي زيد
ته تليفون ورکه پکار مي دي.

زيد وويل: خوك ده؟

خالد زيد ته تليفون ونيوى او ورته وپويل: واخله تليفون ولاړ سه
خبرې ور سره وکه د حياء په نوم يو انجلی ده.

زيد وويل: افف دا انجلی خو به ما ليونى کري ته راکه تليفون.

زيد چي تليفون غور ته ونيوى نو وپويل: اي انجلی ته به اخير
زمان خخه ليونى جور کري.

مسكان وويل: هو زه هم داغه غواړم چي ته ليونى سی.

زید وویل: ولی خه بد می در رسولی دی زه خو دی پیژنم لا نه
چي خوک يې خنگه يې؟

مسکان وویل: تا دا زما تلیفون مصروفیت ته ولی واچوئ؟

زید وویل: وبخنه زه بیدیرم لالا بیا مه په تکلیفوه.

وروسته زید تلیفون بند کر او بیده سو، خالد هم تلیفون واخیسته او ولاړئ. کله چي زید راکښینسټئ تر حمام وروسته يې خدمتګار ته وویل: زما ناشته دی ولی نه ده تیاره کړي؟

خدمتګار وویل: مشر صاحب ویل چي زید ته ووایه چي لاندي راسه یو څای ناشته کوو مشر صاحب هم ناشته نه ده کړي.

زید وویل: سمدہ.

تر خو شپیو وروسته زید د ناشته لپاره لاندی کښته سو لوړۍ يې پلار ته سلام ووایه او بیا د دودی خورلو ته کښینسټئ، کله چي دودی و خورل سول د زید پلار وویل: زیده! راسه دا یو خه حسابونه دی دا ورسوه کمپیوټر ته.

زید وویل: سمدہ بابا.

زید د پلار تر خنگ کښینسټئ او په کمپیوټر مصروفه سو، تر خو شپیو وروسته د کور تلیفون ته زنگ راغلې، کله چي د زید پلار تلیفون اوکي کر نو وویل: بلي السلام عليكم!
پر تلیفون مسکان وه هغې وویل: و عليكم السلام.

د زید پلار وویل: خوک؟

مسکان وویل: زید په کور کي دی؟

د زید پلار وویل: هو خه يې کوي؟

مسکان وویل: زما او د هغه شخصي خبری دي.

د زید پلار دیر پریشانه سو بیا یی وویل: څنګه شخصي؟

مسکان وویل: هغه زما او د زید تر منځ خبره ده ته څوک یی چې پوبنتني یی کوي؟

د زید پلار دیر په درد او غوشه کي سو بیا یی په درد زید ته تليفون ونيوئ.

زید وویل: څوک دی بابا؟

پلار یی په غوشه ورته وویل: واخله خپله خبری ور سره وکه.

زید هم حیران سو چې پلار می ولی په درد کي دی خو کله چې یی تليفون غور ته ونيوئ نو مسکان ورته وویل: اوري زید گرانه؟

زید د مسکان د اواز په اوريدو جتکه و خوره او ناوردي یی تيري کري، پلار یی د تليفون اواز لور کر زید ورته وویل: اورم مهرباني خه خدمت؟

مسکان پوهيدل چې زید د پلار تر څنګ ناست دی او د تليفون اواز هم لور دی نو څکه یی ورته وویل: خه خدمت بیا خه معنا مخکي خو دی داسي خبری نه راسره کولي اوس خه در وسوه؟

زید بیا په وارخطایي ناوردي تيري کري ورته وپویل: ته ګوره اغلي زه مصروفه یم مزاحمت مه راته کوه!

مسکان وویل: مزاحمت؟ دا اوس په تا خه وسول هغه زما او ستا د ميني او محبت خبری چې سوي وي هغه پر دی ودریدي؟

زید وویل: اغلي دا تاسو خه وايسټ درواغ بنه کار نه دی.

مسکان وویل: گوره که ته داسی خبری کوي نو زه ځان وژنم.
په دی خبره سره عایشه او مسکان دواړي پتی په خندا سوی بیا
زید وویل: گوره اغلي داسی خبری مکوه زما پلار می تر ...
زید لا د پلار خبره پوره کري نه وه چي مسکان ورته وویل: د
پلار په کيسه کي مه کيره ته ولی د هغه سپین بويري څخه دومره
زيات بيريری؟

کله چي مسکان سپین بويري ووایه نو په دی وخت کي د زید د
پلار حوصله ختمه سوه او تليفون یې بند کر او زید ته یې په درد
وویل: بنه ستا ملګرتیا د داسی بي لارو انجونو سره ده تا لا هغه
څپل عادت نه دی پري اينښی؟

زید وویل: بابا زه په خدای قسم کوم چي زه دا انجلی نه پیژنم ته
د خالد لالا څخه پوبنسته وکه ما تليفون نه پر پورته کوي بیا یې
خالد ته زنګ را ووهی چي ده ته تليفون ورکه هلتہ چي می هم
جواب کړه او تليفون می یې مصروفه کړ او س یې دا دی د کور
تليفون ته زنګ را ووهی په ما باور وکه بابا.

پلار یې وویل: زويه عزت که یو وار د چا څخه ولاړي بیا
هیڅکله نه راګرخي هم دی د ځان پر عزت پام کوه او هم زما د
عزت خیال ساته چي په دوستانو او ملګرو کي می سر راکښته
نکري که خوک یو وار بدنامه سو نو بیا تول دوستان او ملګري
د شک په سترګه ورته گوري او غلط ګمانونه باندي کوي دا
او سنی ځني انجونو خو بې عقلاني دی د ځان او کورنۍ په عزت
نه پوهېږي ته خو عقلمند یې هیڅ کله د یوې بې وزلي عزت ته
شرموبن کيره مه زما مور به ماته زما په ځوانۍ کي ويل چي
زويه که غواړي چي ستا خور او لور ته خوک په بد نظر ونه

کوری نو هیڅکله د بل چا خور او لور ته په بد نظر مه گوره
ویل یې زویه هیڅ خوان او هیڅ پیغله بی واده نه پاته کیږي نو
شهوت په حرامو مه اموخته کوه که نه بیابه په حرامو کي دومره
غرق سې چي حلال به بی خوندہ درته معلومېږي خکه فحشاء د
سریښو ډند ته ورته ده که پکښي ولویدي بیا خنی وتنه ډيره
مشکله ده خدای دي وکړي چي دا زما خبری په ژوند کي عملی
کړي زویه.

زید وویل: سمدہ بابا ولی نه.

تر خو شېبو وروسته زید پلار ته وویل: بابا کار می خلاص کر.
پلار یې وویل: ماته یې راکه.

زید کمپیوټر او کتابچي پلار ته ورکړي پلار چي یې وکتل
وپول: بس ژوندی اوسي زویه.

زید وویل: بابا ماته نوره اجازه ده?
پلار یې وویل: هو هو ورسه.

کله چي زید دباندي ووتئ نو د جیب څخه یې تلیفون راوکښي او
مسکان ته یې زنګ ور ووهی، مسکان په دفتر کي وه چي زنګ
ورته راغلئ کله چي یې تلیفون ته وکتل چي زید دی نو موسکی
سوه وروسته یې تلیفون همداسي پر میز کښیښوئ او خپل په کار
اخته سول، زید زنګونه ور وهل خو موسکان نه اوکي کوي، زید
ډير په درد او غوسمه کي وو ډير زنګونه یې ور ووهل خو
مسکان جواب نه ورکوي، مسکان چي کله د دفتر څخه رخصت
سول نو زید ته یې زنګ ووهی، زید د ملګرو سره ناست وو چي

کله يې تليفون ته وکتل نو يو دم پورته سو، ملګرو يې وویل: خه
پیښه سوه؟

زید وویل: هغه بې عقلی زنگ راوه‌هلى.

زید چي تليفون اوکي کر نو مسکان وویل: بلي زيده!

زید په درد وویل: بلا دي تا ووهی بې عقلی سهار دي د پلار
ومخته وشرمولم ستا په خبرو هغه زه دیر وترتلم تا داسي ولی
وکره ته خوک يې؟

مسکان موسکى سوه بیا يې وویل: زه پوهیدم چي پلار دي ناست
دی نو خکه می داسي خبری وکری چي تا په ووهم.

زید وویل: ولی خه پیښه ده خه بد می در رسولی دی چي په
وهی می؟

مسکان وویل: هیڅ بد دي نه دي را رسولی خو بس دا ستا
زهیرون او په عذابول بنه خوند راکوي.

زید وویل: ربستیا ووایه ته خوک يې؟

مسکان وویل: بنه ددي لپاره درته ووايم چي ته راسي بیا می
وهی؟

زید وویل: يا وعده کوم چي هیڅ نه در کوم بس ته مازی خان
راوبنيه او راسره ووینه.

مسکان وویل: سمدہ در سره وینم خو اول به زما خلور شرطه
منی!

زید وویل: زما قبول دي منم يې خو ته راسره ووینه.

مسکان وویل: يو واري خو شرطونه واوره.

زید وویل: ستا هیخ شرط ماته ناممکینه نه دی د خدای په توکل
به هر شرط پوره کم.

مسکان وویل: بنه؟

زید وویل: هو شرطونه دي وايه.

مسکان وویل: سمده اول شرط مابنام درته وايم چي وخت پیدا کم
زنگ دروهم.

زید وویل: سمده زه درته انتظار يم.

مسکان په مينه او موسکا وویل: سمده.

کله چي مابنام سو نو زید پر پلنگ ناست وو او د مسکان د
تلیفون په انتظار وو، مسکان خه و خنديدل زید به خو خو واري
تلیفون ته وکتل بیا به یې ساعت ته وکتل خو د مسکان د تلیفون
درک نسو معلوم، زید د دیر انتظار خخه پر پلنگ سر ایښی وو
او سترگي یې پتی سوي وي چي تلیفون ته یې زنگ راغلی، کله
چي زید تلیفون راواخیستئ نو و پلیدل چي د مسکان زنگ وو نو
ژر یې اوکي کر او د خوب په اواز یې ورته وویل: بلي؟

مسکان وویل: السلام عليكم.

زید وویل: و عليكم السلام.

مسکان وویل: بیده خو نه وي؟

زید وویل: يا مازي مي سترگي پتی سوي وي.

مسکان وویل: زه ديره بخنه غوارم چي و خنديدم او بیا مي ته د
خوبه وايسندي.

زید بیداره سو بیا یی وویل: یا کمه خبره نده بنه اوس دی
شرطونه ووایه.

مسکان موسکی سوه بیا یی وویل: ولی دی داسی تلوار دی زما د
لیدو تبی یی؟

زید وویل: که ته پر خپله خبره دریزی او تر شرطو وروسته
راسره وینی نو شرطونه دی ووایه زه یی پوره کوم.

مسکان وویل: هو زه پر خپله خبره دریزم خو که ته زما دا
شرطونه پوره کری هغه وخت.

زید وویل: ستا هر شرط ماته قبول دی.

مسکان وویل: گوره زما شرطونه دومره اسانه ندی.

زید وویل: ته دی شرطونه ووایه پوره کول یی ماته پریزدہ.

مسکان وویل: بنه؟

زید وویل: هو.

مسکان وویل: بیابه نه وایی چی دا شرط دی نسم پوره کولای یا
نوري بهاني.

زید وویل: یا نه وايم.

مسکان وویل: سمدہ نو زما لومړی شرط دا دی... پریزدہ یی ته
یی نسي کولای.

زید په درد او غوشه وویل: شرط دی وايه.

مسکان وویل: سمدنه نو زما لومړی شرط دا دی چې ته به تولو هغو انجونو ته ورځي او بخښنه به خنې غواړي چې تا پري ایښني دی او زړونه دی ورمات کړیدي.

زید وویل: دا بیا خنګه شرط دی؟

مسکان وویل: ما نه وه درته ويلى چې ته یې نسي کولای؟

زید وویل: سمدنه کولای یې سم زه ورڅم.

مسکان وویل: پوهیرم سخته ده خو تا دا فکر نکوئ چې زه د هغوی په احساساتو او زړونو لوبي کوم زړونه یې ورماتوم پر هغو به څه تیریزی؟

زید د غمه وخذل بیا یې وویل: اغلي تا یوازي دا لیدلي دی چې ماد هغو زړونه ورمات کړل په احساساتو می یې لوبي وکړي خو زه دی نه یم لیدلي چې هغوی می زړه رامات کړ زما په احساساتو یې لوبي وکړي دا دی ندي لیدلي چې هغوی زه صرف د مطلب پوره کيدو اله ګرځولی وم د هري یوي سره چې به می مینه پیل سوه چې خبر به سوم زه به یې دریم و څلورم یار وم څینو به د پیسو لپاره مینه زما سره کول خو اصلی مینه به یې د بل چاسره کول خنې به می په دی خاطر ژوند ته راتلي چې زه به یې د نورو سره د کرو ګناهو عیب ور پت کم څینو به مینه راسره کول خو چې تر ما به یې بل سم پیدا کړ نو زه به یې پریښولم د هغه سره به یې لاره جوره کړه.

د زید تر ستړکو مراوی اوښکي وبهپدي بیا یې وویل: تا یوازي دا اوريډلي دی چې زه بد یم ماد دېرو انجونو زړونه ورمات

کړیدي خو دا دي ليدلي چي د هغو په چمبازی سره به پر ما
څه تير سوي يې.

زید تر خو شببو پوري غمگين وو وروسته يې وویل: سمدہ پر
دي هر څه سربيره به بیا هم زه ورسام او د هري یوې څخه به
بخښنه وغواړم ته می څاره.

زید تليفون بند کر د خبرو په اوريدو يې مسکان هم پريشانه سوه
تر خو شببو پوري يې تليفون ته کتل، سباته په دفتر کي مسکان
په فکرو کي دوبه وه چي عايشي يې پر اوږه لاس کښېښوی ورته
وپویل: څه خبره ده؟

مسکان وویل: عايشي د یوې بنځي تر سترګو دیر ژر او په نه
څه اوښکي راخې خو د یو څوان تر سترګو اوښکي راتلل د هغه
پر یو لوی غم او درد دلات کوي.

عايشي وویل: څه مطلب؟

مسکان وویل: مابسام چي مي کله هغه اول شرط زید ته ووایه نو
هغه راته وویل..... او په ژرا يې وویل چي د هغه پر زړه هم
د مطلبې انجونو د لاسه سخت دردونه تير سویدي چي ربنتيا سی
عايشي موږ یوازي د خلکو په بد پسي خيرني کوو که يې په بنو
پسي وکړو نو تر بدوبه يې بنه خو چنده زيات پیدا کړو.

عايشي وویل: ربنتيا هم نو بیا يې څه ویل؟

مسکان وویل: اخيره کي ضدي سو چي اوس به دا شرط پوره
کوم.

عايشه موسکي سوه بیا يې وویل: بنه؟

مسکان د دفتر څخه د یوې ورځي لپاره رخصت واخیستي، کله چي د باندي ووټل نو زيد ته یې تليفون وکړ او ورته ويویل:
چيرې یې د خيره؟

زید وویل: څم ستا د اول شرط د پوره کيدو لپاره روان يم.

زید وویل: اوس دا یم د کور څخه وڅم څاره می.

مسکان فکر وکړ که ورته ووايم چي سمدنه څارم دي نو زيد به حتماً ددي په ليدو پسي تلاښ کوي نو څکه یې ورته وویل: یازه دي نه څارم خو ته په صداقت دا شرط سر ته ورسوه زه په تا باور لرم چي چم به نه کوي.

زید وویل: څه پريزده ستا دا اوس می په دي خبرو زره مه را بنه کوه مابسام خو دي بنه انتقادونه راباندي وکړل.

مسکان د زید سره خبری کولي چي په همدي حالت کي رخشني ته وختل او رخشوان ته یې د تلو وویل، وروسته یې تليفون بند کر او د زید د کور پر طرف روانه سول کله چي هلتہ ورسيدل نو زید هم په موئر کي د کوره راووتئ او د خپلو ملګرو پر طرف روان سو او کتابچه یې کتل چي د هري ملګري نوم او پته پکبني ليکلي وه پر هغه مطابق به ورتلی، مسکان د شالخوا په رخشنه کي په زید پسي روانه وه او هغه به یې څاري، زید چي به هري انجلی ته ورغلی او بخښنه به یې څني غوبنټل نو هري یوي به په چپلاخه واهمه، په دي سره به مسکان هم خنديدل او هم به پريشانه سول، زید تولو ملګرو ته ورغلی او بخښنه یې څني وغوبنټل او د نن ورځي شرط یې پوره کړ او کورته ولاړئ، کله چي کور ته ننوئ نو پلار او ورونه یې د دودی سترخوان ته ناست وه پلار یې ورته وویل: راسه زويه دودی و خوره.

زید وویل: بابا خواته می نکینې څم چی بیده سم.
پلار یې وویل: سمدہ زویه ورسه.

زید لور خپل اطاق ته ولاړئ، کله چی مسکان د کور د کارو
فارغه سوه نو زید ته یې تلیفون وکړ خو زید پر کت د کالو او
بوټو سره بیده سوئ وو تلیفون یې نه اوریدئ، مسکان پوه سول
چی زید بیده سویدی نو ځکه یې بیا تلیفون نه ور وکړ، کله چی
سهار سو نو زید راکښیستی او د څان سره یې په ستریا وویل:
افف دا څه وخت دی؟

کله چی یې د کلکین دباندي وکتل نو وپلیدل چی سهار سویدی بیا
یې وویل: اوه دا خو سهار سویدی.

زید چی کله تلیفون وکتی نو وپلیدل چی د مسکان زنګ ورته
راغلی وو، زید چی زنګ ور وو هلئ نو بند وو بیا یې تلیفون پر
کت وغورخوی او دی تشناب ته ولاړئ، تر ناشتی وروسته د
زید تلیفون ته زنګ راغلی، زید چی کله وکتی نو د مسکان نمبر
وو بیا یې خپل پلار ته وکتل جواب یې نه ورکړ او دباندي ووته،
کله چی یې ارام څای پیدا کړ نو مسکان ته یې تلیفون وکړ، تر
څو زنګو وروسته مسکان تلیفون پورته کړ او تر روغبر
وروسته زید وویل: ستا لومرئ شرط می پوره کړ.

مسکان موسکی سوه بیا یې وویل: مخ خو به دی درد نکوي?
زید وویل: بنه تا څارلم؟

مسکان وویل: هو خود می څارلي.

زید په خوابدیا وویل: نو خوند به یې درکړی وي چی هغو زه
وهلم؟

مسکان په موسکا وویل: هو.

بیا مسکان وویل: خیر دا د جسم چکی (خپیری) دومره درد نلري لکه هغه درد چې زړه او روح ته رسیدلی وي شاید په دې چکو سره د هغو د زړه دردونه څه آرام سوي وي.

زید وویل: ته دې دا نصیحت اوس پریږده دوهم شرط دي راته وواړه.

مسکان موسکی سوه بیا یې وویل: منه چې لومری شرط دي په پوره صداقت سرته ورسوئ پاته دوهم شرط سو هغه بیا مابنام درته وايم.

زید وویل: ولی اوس؟

مسکان په خندا وویل: څکه یواري به دې د لومری شرط دردونه ارام سی.

زید وویل: سمدہ چې خوبنې دې یې.

مسکان د زید څخه خدای په امانی واخیستی او دفتر ته روانه سول، زید خپل د ملګرو پر طرف روان سو کله چې زید هغه هوتل ته ورسیدی چې دده ملګرو باندار پکښی کوئ نو خپل موټر یې غوبنېتل یو بغلته ودروي چې په دې وخت کې یې شاته موټرسیکل ته ختونکی کس په ووھلی او غوځار یې کړ، زید ژر د موټره راکښته سو او د هغه پر طرف یې ور وڅغستل او راپورته یې کړ.

زید وویل: دیر وبخښه ما نه یې لیدلې.

هغه کس په موسکا زید ته وویل: یا هیڅ خبره نه ده تاسو بخښه کوئ چې زه مو د دریدو د څایه ژر لیری نسوم.

زید چي کله لاندي وکتل نو وپليدل چي د هغه کس را اخیستي خواره يي تول پر مخکه ور غورخولي او چتل کريدي او موټرسیکل يي هم خو خایه مات سويدی.

زید وویل: اوه زما خدایه دا مي خه وکره ستاسو خواره او موټرسیکل مي دواړه در خراب کريدي تاسو راخې زه به موټرسیکل در جور کم او خواره به هم نور درته راواخلم.

هغه کس وویل: يا وروړه هیڅ خبره نه ده Ҳم نور خواره را اخلم تاسو خپل موټر وګوري که خراب سوی وي تاوان به يي درکم.

زید په حیرانتیا وویل: عجبه سړی يې یاره ملامتیا هم زما وه تاوان هم ما در ورسوئ او تاوان هم تاسو راکوئ؟

هغه کس بیا په موسکا وویل: يا وروړه خو غلطی زما وه تاسو موټر دروئ زه باید ژر ليري سوی واي تاسو خو د شا طرف نه ليدي نو ستاسو هیڅ ملامتیا نه ده ما بخندلی یاست تاسو مي وبخښي.

وروسته هغه کس په موسکا د زید څخه خدای په امانی واخیستي او ولاړي،

کله چي زید هوتل ته ننوتی په لاره کي د خپل یو ملګري اقبال سره مخ سو تر رو غږ وروسته اقبال وویل: خه کيسه وه هلته زه په داغه درته رالم چي معلومه کم خه خبره ده؟

زید وویل: یاره عجبه خوان وو ما موټر دروی د شا پر طرف روان وم چي په ده کي مي ووهلي او سخت تاوان مي ور ورسوئ چي ورکښته سوم چي بخښه ځني وغواړم او تاوان ورکم خو هغه ده زما څخه مخکي بخښه وغوبښل ويل يې که دي

موټر خراب سوی یې تاوان به یې درکم په داسېي حال کي چې
دده موټرسیکل او خواره مې دير ور خراب کړل.

اقبال وویل: خیر پرېرده یې یاره بنه زیده! پروند چيري وي توله
ورڅ مو زنګونه دروهل خو تا جواب نه راکوئ خیر وو?
زید وویل: هو خیر وو.

بیا یې اقبال مخته په حیرانتیا وکتل او وپویل: زیده دا مخ دی ولی
داسېي سور دی؟

زید شاوخوا وکتل بیا یې کرار وویل: ربنتیا سور دی؟
اقبال وویل: هو یاره تک سور دی لکه یو چا چې بنه دېري
چپلاخی و هلئ یې خو دا ولی یاره؟

زید اقبال تر لاس ونیوی ورته وپویل: هغه د تليفون انجلی نده?
هغې پر ما د لیدو لپاره خو شرطونه کښیښوں ما په احساساتو کي
ورته وویل چې زما دی تول شرطونه قبول دي.

اقبال وویل: نو بیا؟

زید وویل: نو بیا یې پروند اول شرط دا راباندي کښیښوئ چې
زه باید د هغو تولو انجونو څخه بخښه وغواړم چې ما پري ایښي
دي او زړونه مې ورمات کړیدي.

اقبال وویل: بنه نو بیا څه وسوه؟

زید وویل: نو ما هم ور سره ومنل او ولاړم د تولو انجونو څخه
مي بخښه وغوبنټل.

اقبال وویل: نو دا مخ دی ولی سور دی؟

زید وویل: هری یوی ته چی به می د بخنې ویل هغی به اول
چپلاخه راکول بیا به یی بخنیلم.

په دی سره اقبال و خندل زید وویل: مه خاندہ بی عقله!
اقبال وویل: نو تا به درواغ ورتہ ویلی واي چی ولارم د تولو
څخه می بخنې و غوبنټل هغی نو ته څه لیدلی؟

زید وویل: یا زه چی چاته د یو څه وعده ورکم بیا پر وعده وفا
کوم او بل هغی زه د شالخوا څارلم هم.

اقبال وویل: بنه؟

زید وویل: هو یاره.

بیا زید وویل: گوره چی دا د چپلاخو په کیسه بل څوک در څخه
خبر نسی بیا می عزت کمیری.

اقبال وویل: سمدنه نه ورتہ وايم یو څه جیب خرڅ نو راکه.

زید په درد پیسی ورکړي او ورتہ وپویل: واخله فقیره پر دا
کوچنی خبره رشوت غواړي.

ماښام زید پر بام د مسکان د تلیفون انتظار کوي چی تر څو شپبو
انتظار وروسته زنګ راګلی، زید په بی صبری سره ژر تلیفون
راپورته کړ او اوکی یې کړ وپویل: بلي!

مسکان وویل: بلي السلام عليكم.

زید وویل: وعليکم السلام.

مسکان وویل: څنګه یې زید صاحبه ورڅ دی پخیر سوه.

زید وویل: هو الحمد لله پخیر سوه پر تا هم پخیر سوه؟

مسکان اوبرده ساه واخیستل بیا یی وویل: هو پخیر سوه.

زید وویل: داسی دی راته وویل لکه دیره چی ستري یی؟

مسکان وویل: خامخا نو د دنیا ژوند دی سترياوي خو لري د دنیا
ژوند خو مسابقی ته ورته دی که ونه څغلي تر پېښو به لاندي
سلی.

زید وویل: هو ربنتیا هم نو ته وظيفه لري چی داسی ستري سوی
یی؟

مسکان وویل: هو یو کوچنی وظيفه لرم.

زید تر خو شببو وروسته وویل: بنه ته دا راته ووایه چی ما د خه
وخت راهیسي پیڙني؟

مسکان موسکی سوه بیا یی وویل: بنه ستا پوبنتی بیا شروع
سوی؟

زید وویل: نو ته راته وايی ولی نه؟

مسکان وویل: درته وايم چی یواری خو زما شرطونه تول پوره
کړي.

زید وویل: سمدہ پوره کوم یی.

مسکان وویل: زما دوهم شرطدا دی چی اول به سهار وختي
راکښیني.

زید وویل: د خه لپاره؟

مسکان وویل: ته خو می خبری پوره کولو ته پرېرده.

زید وویل: بنه ووایه.

مسکان وویل: هر سهار به وختی راکښینی چي لمونځ، تلاوت او ناشته دي وکړل بیا به بیدیری نه.

زید وویل: دیره سخته ده چي بیده نسم.

مسکان وویل: دا ستا اوس عادت سویدي او پوهان وايي چي يو کار په دوو يا درو ورڅو کي عادت نیول کيري او په يوه میاشت کي مکمل د هغه کار په نکولو سره دا عادت لمنځه ئې نو ته به يو څه وخت پر څان تکلیف تیروي او دا عادت به ليري کوي.

زید وویل: بنه بیا څه؟

مسکان وویل: کله چي دي سهار ناشته وکړل د کار وخت سو نو ته به خانته وظيفه پیدا کوي هر څنګه وظيفه چي وي خو خپل په کمپنۍ کي به نه وي.

زید حیران سو بیا یې وویل: دا بیا څنګه شرط دی زه کار ته څه ضرورت لرم پلار می هر څه لري او وظيفه خو به زه هر څای د سترګو په رپ کي پیدا کم.

مسکان وویل: غیرتمن او اصیل څوان او نارینه هغه دي چي د خپل لاس ګټلي وخوري په نورو پوري نه یې پیوند خدای نکړه که دي سبا پلار نه وو نو بیا څه کوي بله خبره دا چي تا وویل د سترګو په رپ کي به وظيفه پیدا کم زه به دي هغه وخت و منم چي ته یې پیدا کړي.

زید وویل: سمدہ پیدا کوم یې گوره یې.

مسکان وویل: سمدہ سبا تر ناشتی وروسته پسی وکړه خو هو یو مشوره درکوم که چا وظيفه نه درکړل یا یې رد کړي نو درد او غوسيه به نه درولي.

زید وویل: سمده.

مسکان وویل: انو بنه بخت درته غوارم اوس وختي بیده سه چي
سهار ته دي خوب پوره سي.

زید وویل: سمده د خدای په امان بنه شپه.

مسکان وویل: تاته هم بنه شپه.

سهار زید په دير تکلیف وختي د خوبه راکښینستي تر لمانځه او
تلاؤت وروسته لاندي کښته سو او خدمتگار ته يې د خوب په
لهجه وویل چي ناشته راتياره که، خدمتگاران دير حیران سول
فکر يې وکړ چي سم مو نه واوريدل نو څکه يې پونښته وکړه:
صاحبه تاسو ویل څه وکه؟

زید وویل: ناشته راتياره که.

خدمتگار په حیرانتیا وویل: سمده صاحبه.

خدمتگار په ناشتي تیارولو بوخت سو کله چي يې تیاره کړه او
زید ته يې راوړل نو وپايدل چي زید پر میز بیده سویدی،
خدمتگار پر زید خو ناري وکړي چي کښینه تر خو شپو وروسته
زید کښینستي او ناشته يې وکړل تر ناشتي وروسته د کوره ووتئ
او ولاړي.

زید یو کمپنی ته د وظيفي لپاره ورغلئ کله چي د معلوماتو اطاق
ته ورسیدی نو ورته وپویل: وبخښی مشر مو راغلی دي؟

معلومات ورکونکي وویل: تر او سه ندی راغلئ تاسو ورته په
انتظار څای کي انتظار سئ چي راسي زه به خبر درکم.

زید په انتظار ځای کي پر چوکي انتظار سو تر خو شېبو وروسته معلوماتو ورکونکي انتظار ځای ته ورغلئ چي زيد ته خبر ورکړي چي مشر صاحب راغلئ، خو چي وپکتل زيد پر چوکي بیده سویدی، معلومات ورکونکي ورنډي سو او بډغ یې پر وکړ: وبخښي مشر صاحب راغلئ.

خو زيد لا هم بیده وو معلومات ورکونکي لاس پر اوږه ورکښېښوئ او وېښوروئ او ورته ویویل: صاحبه؟

په دې سره زيد راکښېښتی او معلومات ورکونکي ورته وویل: مشر صاحب راغلئ تاسو اوس ور سره لېدلاي سئ.

زيد خپل اسناد د ځان سره واخیستل او د کمپنۍ د مشر دفتر ته ورغلئ تر رو غږ وروسته د کمپنۍ مشر ورته وویل: څنګه راغلې یاست؟

زيد ورته وویل: غواړم ستاسو سره یو وظیفه مخته یوسم.
د کمپنۍ مشر حیران سو بیا یې وویل: تاسو زموږ سره وظیفه کوي؟

زيد وویل: هو ولی؟

د کمپنۍ مشر وویل: ستاسو پلار یو لوی سرمایه دار دی هغه خپله خو کمپنۍ لري خو تاسو ماته د وظیفې لپاره راغلې یاست؟

زيد وویل: بلی هو غواړم دلته وظیفه وکم.

د کمپنۍ مشر تر خه فکر وروسته وویل: سمدنه وظیفه به درکم تاسو دا راته ووایست چي څومره تجربه لري او څومره زده کړي دي کړیدي؟

زید خپل اسناد ورنسکاره کرل بیا یی وویل: دا می اسناد دی خو
کار می تر او سه بل ځای ندی کړی.

د کمپنی مشر چې اسناد وکتل وروسته یې زید ته وویل: ته گوره
زیده تاسو مه خفه کېږي نه خو د پوهنتون څخه ستاد فراغت
فیصدی سمه ده او نه هم تاسو تجربه لرئ زما د میلیون هاوو
کاروبار دی ستاسو کوچنی غلطی به ما غرق کړي نو ډیر
وبخښې زه تاسو ته وظیفه نسم درکولای.

زید په غوشه خپل اسناد د کمپنی د مشر څخه واخیستل او د
دفتره ووتئ او د دفتر دروازه یې په زور سره وټل تولو
کاریګرو د زید خواته وکتل او حیران سول، کله چې زید ووتئ د
کمپنی د مشر دفتر ته معلومات ورکونکی ورغلی او د کمپنی
مشر ته یې وویل: وبخښه صاحبه دا خوک وو؟

مشر یې وویل: یو لوچک وو چې تول عمر په لوچکی کي باندي
تیر سو اوس ماته د وظیفې لپاره راغلی وو ليونی خو نه یم چې
په داسي لوچگانو خپله کمپنی خرابه کم بل وار داسي لوچگان مه
راپریزنه دفتر ته.

معلومات ورکونکی وویل: سمه صاحبه وبخښه.

زید چې کله د کمپنی څخه را ووتئ نو سخت پريشانه وو فکر یې
کوئ چې اوس کم څای ته د وظیفې لپاره ولاړ سم تر خو شپبو
وروسته یوی بلی کمپنی ته ورغلی، خو هلتہ هم منفي جواب
ورکول سو تر داسي حاله پوري چې لسو ځایو ته د وظیفې لپاره
ورغلی خو چې د کمپنيو مالکانو به دده اسنادو او بي تجربګي ته
وکتل نو منفي جواب به یې ورکوئ، کله چې زید د اخيري ځایه
څخه را ووتئ نو یو پارک ته ولاړئ او هلتہ ستړی کښینستئ تر

خو شېبو وروسته يې خپل اسناد وغورخول او په ژرا سو تر خه وخت ژرا وروسته چي خه آرام سو نو تليفون ته يې زنگ راغلئ، زيد چي خپل سر يې په خپلو دواړو لاسو نیولئ وو تليفون ته وکتل او بیا يې راواخیستئ چي وېکتل د مسکان نمبر وو، زيد تليفون اوکي کړ او تر خو شېبو وروسته يې په ژرا وویل: حیاء زه ناکام سوم ما وظیفه پیدا نکړه.

مسکان تر خو شېبو وروسته وویل: اوس پوه سوي چي ته هیڅ هم نه يې صرف دي خپل څان خطایستلئ وو؟ تولو به داغه درته ويلى وي چي ته د پوهنتونه په بنو نمره نه يې فارغه سوي تجربې نلري لوچک يې د نورو لوچګانو او کوڅه دبو سره ګرځي که هغوي مخامنځ دا الفاظنه يې درته ويلى خو په زړه کي به يې داغه وه کم وخت چي تا د ملګرو سره پر عېث کارو تیروئ که دي همدا وخت پر درس ويلو او په خپله کمپنۍ کي پر کار کولو او تجربو اخیستلو تیر کړئ واي نون به دي هم بنه نمرې وړي واي او هم به دي تجربې زیاتې سوي واي هري کمپنۍ ولا به تاته د هغوي سره د کار کولو لپاره زاري او ننواتي کولاي.

زید په ژرا وویل: حیاء زما څخه دېږي لوېي تیروتنې سویدي.

مسکان وویل: اوس هم وخت نه دي تیر سر له سبا څخه خپل په کمپنۍ کي وظیفه شروع که او هر سهار تر نورو وختي راکښينه څکه ته تر نورو شاته يې او پرمختګ ته ضرورت لري.

تر خه نورو خبرو وروسته زيد او مسکان تليفون بند کړ، زيد خپل اسنادونه تول کړل او د کور پر طرف روان سو.

مابنام زید د کور پارک ته د پلار ليدو ته ورغلئ او په فکر کي
دوب يي تر څنګ کښینسټي، پلار يي په حسابو بوخت وو زید په
زهيره لهجه وویل: بابا!

پلار يي وویل: ها زويه.

زید وویل: بابا زه ستا سره په دفتر کي کار کولای سم؟
پلار يي د حیرانتیا څخه چُپ پاته سو او تر خو شېبو وروسته يي
د حساب کاغذونه پر میز کښینسول او زید ته يي وکتل او ویویل:
څه؟

زید وویل: بابا ماته په دفتر کي کار راکوي؟ زه غواړم کار وکم.
پلار يي نور هم حیران سو بیا يي وویل: خه خبره ده ولی داسي
مايوسه معلومېږي زويه؟

د زید تر سترګو اوښکي روانۍ سوي او په مايوسی يي د پلار پر
اوړه سر کښینسوئ.

پلار يي وویل: خه خبره ده زويه ژاره مه د نارینه سره ژرا خوند
نکوي ماته ووايې خه خبره ده.

زید وویل: بابا ما خپل ژوند دیر تباہ کړیدی زه هیڅ هم نه یم.
پلار يي پر مخ خپل لاس ور ونیوئ ورته ویویل: هغه څنګه
زويه؟

زید د سهار توله کيسه ورته وکړل چي داسي ولاړم هیچا کار نه
راکوي.... خو د مسکان په اړه يي خه نه وویل.

د زید پلار موسکي سو زید يي پر مخ د ګرانښت په خاطر کرار
ووهلي بیا يي وویل: بی عقله.

بیا یی وویل: زه په دی باوري و م چی یو ورخ به ته حتماً دا احساس کوي چي باید د راتلونکي په اره فکر وکري او خپل ژوند جور کري نن الحمدالله هغه دی ته پوه سوي چي د ملگرو سره تر حد زيات وخت تيرول بي ځایه پيسې مصرفول وخت پر بي ځایه او بي فايدې شيانو تيرول دا تول عبت کارونه دی دنيا د استراحت او آرام ځای نه دی په دنيا کي باید کار وکري وڅلي او ځان تر خپله هدفه ورسوي که نه نورو ته به یو وخت حتمن محتاج کيري.

د زيد پلار تر څه نورو خبرو وروسته وویل: زويه توله دفتر او کمپني ستا او د ورونو دي دی هر کله او هر څنګه چي وغواري کار پکبني کولاي سی خو زما مشوره دا ده زويه چي ته یو څه وخت هیڅ کار مکوه راڅه دفتر ته کښینه زه او کارکونکي چي کم کارونه کوو هغه زده کوه پر کاريګرو ګرڅه مشوري ځني اخله او مشوري ورکوه چي زه نه یم سفر لرم نو بيا زما کار مخته وړه کله چي دي تجربې پخي سوي نو بيا به زه پر کور درته کښينم ته او ورونه به کمپني مخته وړئ.

زید وویل: سمده بابا خوبنه مي ده.

پلار یی وویل: انو اوس ورسه وختي بیده سه چي بیا سهار وختي راکښیني او دفتر ته راسره ولاړ سی.

زید د پلار څخه خدائ په امانی واخیستی خپل اطاق ته ولاړئ او بیده سو.

کله چي سهار سو او د زيد د پلار د دفتر وخت سو نو خدمتگار ته یی وویل: ورسه زيد راکښينوه ورتا دفتر ته څو!

خدمتگار وویل: زید صاحب خو دیر وختی ووتئ ویل دفتر ته حم.

د زید پلار او ورونو یو و بل ته سره وکتل او موسکی سوه د زید پلار په حیرانتیا وویل: څه؟

خدمتگار وویل: هو خان صاحب زید دیر وختی ولاړي.

د زید ورور په خندا وویل: بابا نن دا لمر د کمي خوا راپورته سو؟

پلار یې په موسکا وویل: ته یې ګوره چي زید زوي مي تر تاسو دیر تکره سی.

خالد وویل: بابا تکره دی سی خو چي تل همداسي سهار وختي راکښيني او کار وکري.

زید داسي وخت دفتر ته تللي وو چي بيله چوکيداره بل هيڅوک نه وه دفتر کي تر خو ساعتو وروسته کاريګر دفتر ته راغل چي هر یو به راتلى او زید به یې په دفتر کي په کمپيوټر کي پر کار لیدئ نو د حیرانتیا به یې خوله خلاصه پاته سوه تول دیر حیران وه او تولو ورته کتل چي په دی وخت کي د زید هغو ته پام سو کله چي یې د هغو طرف ته وکتل نو هغوی تول ژر پر خپلو ځایو کښېنسټل او په کارو اخته سول، تر خو شپېو وروسته مسکان راغله عايشه هغې ته په خندا ورغله د زید خواته یې اشاره وکره ورته وپویل: مسکان هلتہ وګوره.

مسکان چي کله د دفتر خواته وکتل نو وپلیدل چي زید په دفتر کي ناست دی او په کمپيوټر کي مصروفه دی، مسکان په دی سره موسکی سوه وروسته یې په خپل کار پیل وکړ.

تر خو شېبو وروسته عایشی مسکان ته وویل: مسکان واي نن
بناغلى تر تولو د مخه راغلئ وو دفتر ته.

مسکان وویل: بنه؟

عایشی وویل: هو تولو دير حیران حیران ورته کتل چي دی او
داسي کار ناممکينه کار ممکين سويدي دا خو نو توله ستا کمال
وو.

مسکان وویل: يا ما خو هیڅ نه دی کري صرف مي یو خو
لارښونی ورته وکړي نور خو هغه عقل او فکر درلودی د خپل
فکر په واسیطه سه سو.

تر خو شېبو وروسته د زید پلار دفتر ته راغلئ او په نرمه
موسکا سره خپل دفتر ته ننوته، زید د پلار سره تر روغبر
وروسته وویل: بابا وبخنه چي ستا کمپيوټر مي استعمال کر خو
ما باید دا نیمایي حسابونه چي پاته وه باید رسولی مي واي.

پلار یي تر خو شېبو پوري زید ته په موسکا کتل بیا یي وویل:
زه خوشبخته یم چي الله ستاسو پخير اولادونه راکړیدي ستا مور
چي کله وفات کيدل نو راته وپویل: سره یه په زامنو به دی هیڅ
فکر نه خرابوي چي مور به یي نه یي نو دوى به څنګه لویان
سي بنه که بد په دی اره هیڅ فکر مکوه زه په خپلو زامنو باور
لرم زید که خه هم دير شوخ دی خو زه پوره باور لرم چي هغه
به هم یو ورڅ حتماً سمیري نن د هغې خبره دا دی ثابته سول زه
درباندي ويام زويه.

زید وویل: مننه بابا.

کله چي د تفريج وخت سو نو عايشه او مسکان د کمپني پارک ته
ووتلي، مسکان عايشي ته وويل: عايشي ته همدلتنه خارنه کوه زه
به هلتنه زيد ته زنگ ووهم داسي نه چي زيد رابandi راسي يا
مي وويسي.

عايشي وويل: سمهه ورسه.

مسکان زيد ته زنگ ووھلئ، کله چي زيد په تليفون کي د مسکان
نمبر وليدئ نو ژر يي راپورته کر او اوکي يي کر، مسکان تر
روغبر وروسته په موسکا ورته وويل: خنگه ده اوله ورخ دي په
دفتر کي زيد گرانه؟

زيد وويل: اوله ورخ مي نه ده مخکي هم راتلم خو نن د کار
لپاره راغلم مخکي د جيب خرڅ اخیستو لپاره راتلم.

موسکان وويل: پوهېرم خو ددي وروسته باید د کار لپاره راسي.
زيد وويل: سمهه.

زيد چوکي ته خنگ واچوئ او تر خو شېبو وروسته يي په نرم
رغ او نرمه موسکا مسکان ته وويل: حياء ما يو خبره درته کول.
مسکان وويل: بنه مهرباني.

زيد وويل: حياء زما په زره کي ستا لپاره مينه پيدا سويده زه
درbandي مئين سوي يم او مينه در سره کوم.

مسکان د زيد په دا خبری د خنگنو خخه خپل د لاسو تکيه ايسنه
کره سيده کښينسته تر خو شېبو حيرانه وه بيا يي په خوابدي
څيهره وويل: حقيقي مينه او که داسي مينه لکه د دا نورو سره
چي دي کول چي نن د یوې سره مينه سبا د بلې سره مينه؟

زید وویل: حیاء زما یو خاصیت دی زه هیڅکله قسم نه اخلم که
څه هم پر حقیقت وي څکه چي رښتیا خبره قسم ته اړتیا نلري نو
ته بیله قسمه باور وکه چي زه در سره د زره مینه لرم تل می
داسي ژوند کوئ لکه زه چي د کوم څه په لته کي یم خوراته
معلومیدل به نه چي د څه په لته کي یم خود کله چي می ستا سره
شناخت سویدی داسي فکر کوم چي هغه څه می پیدا کړل چي په
لته کي یې وم.

مسکان وویل: تا تر اوسه زه نه یم لیدلی دا که بدرنګه وم نو بیا؟
زید وویل: لیونی! مینه د زره څخه او په زرونو کي کیری مینه
په څیهره پوري اړه نلري ته که هر دوی یې هر څنګه یې زما
قبوله یې.

مسکان وویل: سمدہ خو زه ستاد مینی جواب اوس نسم درکولای
څکه ستا یو شرط پاته دی تر هغه وروسته به بیا پر دی موضوع
خبری وکرو.

زید وویل: سمدہ نو ونیسه شرط دی راته ووایه.

مسکان وویل: کله چي د دفتره رخصت سوی زنګ در وهم بیا
درته وايم اوس دی کار وکه.

زید وویل: سمدہ چي خوبنې دی وي.

وروسته زید او مسکان خدای په امانی سره واخیستی، کله چي
مسکان خبری خلاصی کړي دیره پریشانه او په فکرو کي دوبه
سوه، عایشه یې تر څنګ کښیںستل ورته وپویل: څه خبره ده
مسکان ولی داسي خوابدي سوی؟

مسکان وویل: زید د مینی راته وویل.

عايشي وويل: دا خو بنه خبره ده ستا پلان کاميابه سو نو ته
خوابدي په څه يې؟

مسکان وویل: بس داسي بل رکم احساس می وکړ کله چي هغه د
میني راته وویل نو بدن می وریزدیدی.

عايشي وویل: مسکان! آيا داسي خو به نه يې چي ته هم د هغه
سره مينه کوي؟

مسکان وویل: عايشي! دا څه وايي زه يو واده سوي بنځه یم زه
او مينه؟

عايشي وویل: ايا خاوند تا په څله خوبنې کريدي يا چي دي
کورني ورکولي ايا ستا سره يې مشوره وکړه؟

مسکان وویل: زما خاوند که څه هم کورني می زما بیله مشوري
ورکرم خو بیا هم زه ور سره خوشحاله یم هغه پير نیک او
پرهیزگاره انسان دی.

تر څه خبرو وروسته تفريح خلاصه سول مسکان او عايشي
بېرته په کار پیل وکړ، د کار په شروع کي به زيد د دفتره
راووتئ او د کاريګرو سره به په موسکاړ غيدي او په کارو کي
به يې مرسته ور سره کول، مسکان به هغه ته د سترګو تر
کونجو کتل او څارۍ به يې او د هغه موسکا او نرمو خبرو به
خوشحاله کول خو څل خوشحالی به يې نه څرګندول.

زيد د کاريګرو سره مصروف وو چي ساعت ته يې وکتل نو
رخصتی ته لږ وخت پاته وو زيد ولاړئ او څان يې تيار کر تر
تیاريدو وروسته يې ساعت ته وکتل وخت پوره وو بیا يې تليفون
وکتئ خو زنګ نه وو ورته راغلئ، زيد په دفتر کي په تمه سو،

کاریگر تول ووتل خو زید لا هم دفتر کي وو او د مسکان د
تلیفون انتظار يي کوي، تر خو شپبو وروسته د مسکان زنگ
راغلئ او زيد په تلوار سره اوکي کر تر روغبر وروسته زيد
وویل: بنه تا ویل دريم شرط درته وايم اوس يي ووايه.

مسکان وویل: سمدہ ته اوس چيري يي؟

زید وویل: دفتر کي يم.

مسکان وویل: د دفتر څخه را ووچه په پښو را روان سه موټر مه
در سره راوله.

زید د دفتر څخه دباندي سرک ته ووته مسکان ته يي وویل: بنه
دا دی را ووتم.

مسکان وویل: اوس د دفتر پر چېه خوا روان سه ځان هغه لوبي
څلور لاري ته ورسوه.

زید همداسي وکړه او ځان يي څلور لاري ته ورسوئ بیا يي
مسکان ته په اوردو ساو اخیستو وویل: بنه دا دی دلته هم را
ورسیدم.

مسکان زید د ليري څخه څارۍ بیا يي ورته وویل: بانک در
معلومېږي؟

زید وویل: هو هغه خو پر دا دوهم سرک دی.

مسکان وویل: اوس هلتله ولاړ سه.

تر خو شپبو وروسته زید هلتله ځان ورسوئ بیا يي مسکان ته
وویل: دا دی دلته هم را ورسیدم اوس وايه څه وکم؟

مسکان وویل: د بانک پر مخامنځ پارک دی د پارک مخته ځان
ورسوه!

زید همداسي ويکره او د پارک مخته ولاړۍ بیا یې مسکان ته
ورویل: بنه او س څه وکم.

مسکان ورته وویل: د پارک په بغل کي دروازي ته نبودي دا دوه
کوچنيان هلك او انجلۍ ویني؟

زید شاوخوا وکتل دوه کوچنيان یې ولیدل چي د بوټو رنګولو
برس او رنګ یې اينسي دي مخته بیا یې مسکان ته وویل: دا د
بوټو رنګ چي کوي دا کوچنيان يادوي؟

مسکان وویل: هو دا يادوم دوى ته ورسه.

کله چي زید هغو کوچنيانو ته ځان ورسوئ نو هغو کوچنيانو چي
زید ولیدئ نو کوچني انجلۍ زید ته وویل: ماما بوتونه رنګوی?
زید وویل: یا لورکي.

زید مسکان ته وویل: را ورسيدم ورته.

مسکان وویل: ته د هغه کوچني انجلۍ تندی وگوره!

زید چي کله د انجلۍ تندی وکتئ نو د هغې سخته تبه وه، زید
ورویل: اوه ددي خو سخته تبه ده دا باید روغتون ته ورسول سی.
زید د مسکان څخه تليفون بند کړ او کوچني انجلۍ ته یې وویل:
رائه لوري ته مریضه یې داکټر ته به دی بوخم.

وروسته زید دواره ولاړ کړ او روانول یې چي انجلۍ خپل د
بوټو برس او رنګ ته اشاره وکړه وپویل: ماما زما شیان پاته
سول.

زید چي ورته وكتل بيا يي ووبل: پرينده يي لورکي زه يي بيا
پيسى دركوم.

وروسته زید هغه کوچنی انجلی او ورور بی رو غتون ته ورسول او هلته بی داکتر ته ور بشکاره کړه، داکتر ورته وویل: د دیره يخه او ستریا خخه داسي سویده نور کمه د تشویش ور خبره نه ده زه به دوا او یو خو پیچکاری ورکم ان شاءالله د هغه سره به شنه سی.

زید وویل: سمدہ داکٹر صاحب.

بیا داکتر دوا ورته را وغوبنستل او زید ته یې وویل: نرس به دا پیچکاری دلی ورته ولگویی تاسو یو خو شپې انتظار وکړي.

زید وویل: سمدنه داکټر صاحب کمه خبره نه ده او دا ورور بې
هم در سره وگوره خدای نکړه کمه مریضي ونلري.

زید دباندي ووتئ او مسکان ته يې زنگ ور ووھلئ، کله چي
مسکان تليفون اوکي کړ تر روغبر وروسته زيد وویل: مسکان
وبخښه تليفون مي درباندي بند کړ د هغه کوچنۍ انجلي سخته تبه
وه داکټر ته مي راوستل.

مسکان وویل: ته پوهیرنې دا خوک دی او دی حالت ته د چاد
لاسه راوستل سویدي؟

زید حیران وویل: یا نه پو هیزم.

مسکان وویل: دا د هغه فروفیسر او لادونه دی چي تا یې پلار په
تول پوهنتون کي وشرموئ او د هغه د کوچنۍ ناپوهی او غلطی
څخه دی دندوره جوره کره پوهېږي د فروفیسر د کورنۍ او ددي
کوچنیو او لادو د دی بد حالت مسؤله یې خوک دی؟ همدا ته یې.

زید په حیرانتیا وویل: پوهیرم چي ما غلطی وکره خود دوی
ددی بد حالت لامل خنگه زه یم؟

مسکان وویل: ستاد هغه غلطی په سبب چي فروفیسر یې د شرم
په اور کي سوخوئ هغه تر دیره وخته ونسوای زغملای نو
مجبوره سو خان وژنه یې وکره.

زید په دې سره دیر حیران سو او بدن یې په ریزدیدو سو بیا یې
وویل: خه؟

مسکان وویل: هو هغه خان وژنه وکره.

زید خپل حواس د لاسه ورکره پر مئکه کښینستی تر سترګو یې
اوښکي رواني سوي وپویل: دا ما خه وکره یا خدايې!

زید تر دیره ژړل بیا یې وویل: زه نه وم خبر چي زما د مسخرو
او توکو څخه به دومره ستر تاوان رامنځته سی.

مسکان په غوشه وویل: توکي؟ دې ته ته توکي وايي؟ د یو چا د
احساساتو او عزت سره لوبو ته ته توکي وايي؟

د زید تر سترګو لا اوښکي رواني وي چي بیا مسکان ورته
وویل: اوس پوه سوي چي ته څومره بد او عیاش طبعته انسان
یې د خپلی خوشحالی لپاره د هر چا په ژوند لوبي کولای سی
داسي انسان د مینې نه بلکې د نفرط وړ دی دا زما پلان وو چي
تاته ستا خان در معرفي کرم او زه پخپل پلان کي کاميابه سوم
نور بنه وخت درته غواړم.

مسکان تليفون بند کړ، زید چي تر سترګو یې اوښکي بهيدلي
تليفون یې د غور څخه په دیرې مایوسی ليري کړ او تر خو شېبو
پوري هلتہ ناسته وو او ژړل یې وروسته نرس راغلې او ورته

وپول: وېخښي صاحبە ستاسو مريض ته مو پىچكارى ولگول اوس يى بىولاي سى.

زىد د سترگۇ خخە اوېنىكى پاکى كەرى وروستە ور ولار سو او د فروفيسىر كوجنیان يى كور تە روان كەل، عايىشى مسکان تە ووپول: مسکان! تە يوارىي د زىد صفت كوي بىا يى غىبت كوي اوس چى هغە سەم سو نو تا بىا دومرە سختى خبىرى ور سەرە وکەرى نە پوهىرم چى دى كى تە كم مقصىد لرى؟

مسکان اوپىدە ساھ واخىستىل بىا يى پە خوابدىتىا ووپول: عايىشى زە پوهىرم هغە سەم سويدى او پە راتلونكى كى بە هم سەم وي خو دا هر خە ما د هغە لپارە وکەل دا پە بد انداز خبىرى هم ما د هغە پە خاطر وکەرى چى د هغە زما خخە نفترط وسى او ما هىرە كەرى.

عايىشى ووپول: فكر نكوم مسکان چى هغە دى تا هىرە كەرى.

مسکان ووپول: زە د همدا نن او د همىدى اوس خخە دا سېمكارد بىدوم بىا يى تليفون تە نە اچوم د هغە بە يو خۇ ورخى پىاد يم وروستە يى حتماً هىرىرىم.....

د زىد عملیات لا هم شروع وە د عملیات د اطاق مختە تۈل ورتە پە تمە وە تولۇ خېل حواس د لاسە ورکەرى وە، مسکان خېل سر دىوالە تە لگولى ئو او پە فکرو كى دوبە وە.

.... زىد پە رخشە كى د فروفيسىر كوجنیان كېنىنۇل او د هغۇي د كور پر طرف روان سۇل چى تر خۇ شېپۇ تىڭ وروستە د فروفيسىر كور راورسىدى، زىد كوجنیان د رخشى خخە راكېتە كەرە او كور تە يى ننایىستىل، كله چى كوجنیان كور تە ننوتل نو مور يى دېرە خوشحالە سوھ د هغۇ پە لېدو د ئايە را ولارە سوھ

او هغوي يې په غير کي ونيول او د لور په لاس کي په کينوله
ليدو ديره وارخطاء سوه، زيد هغي ته وویل: مه وارخطاء کيره
خاله ددي تبه وه ما داکټر ته بوتله د وارخطایي کمه خبره نه ده
دا اوس بنه ده.

د فروفيسر ميرمني وویل: الله دي خير درکي زويه نن يې څوومه
وه چي مریضه وه خو زما سره دومره څه نه وه چي داکټر ته يې
بوخم د کور سامانونه مو هم د پودۍ په رانيولو رانيولو کي تول
خرڅ کړل اوس هغه هم نه دي راپاته.

زيد د فروفيسر د ميرمني د خبرو په اوريدو سخت پريشانه سو
غابښونه يې د پريشانيه سره وجنګول او د درده يې سترګي پتې
کړي تر خو شپبو وروسته زيد خپل بتوه راویستل او تولي پیسي
يې د فروفيسر ميرمني ته ورکړي ورته وپویل: خاله دا واخله
اوسم گزاره په وکه زه بیا وروسته راڅم.

د فروفيسر ميرمني د زيد څخه مننه وکړه او ديری دعاوی يې
ورته وکړي، زيد چي د فروفيسر د کور څخه راووتئ تر سترګو
يې اوښکي رواني وي. زيد چي کله کور ته ورسیدئ تر حمام
وروسته پريشانه پر کت کښيښتئ تليفون يې راواخیستئ او د
مسکان نمبر يې راوستئ خو کله چي يې زنګ ور ووھلئ نو د
هغې تليفون بند وو، زيد توله شپه خوب ونکړ د مسکان او د
فروفيسر د کورنۍ په فکر کي وو، کله چي سهار سو تر ناشتی
وروسته زيد دفتر ته روان سو، په دفتر کي هم زيد مسکان ته
تليفون کوئ خو د هغې تليفون هیڅ کار نکوئ، زيد دير پريشانه
وو کله چي کار کونکي راغله نو زيد به يې دير پريشانه ليدي تر
څو شپبو وروسته مسکان او عايشه هم راغلي، د مسکان زړه وو

چي لومرئ زيد ته وگوري حالت يې معلوم کري خو د عايشي او نورو کارکونکو پام يې ځانته نه را اروئ، کله چي دوي پر خپل چوکى کښېنسټي نو د عايشي نظر پر زيد ولګيدئ نو مسکان يې پلاس وښورول د زيد خواته يې اشاره وکره بیا يې وویل: مسکان! هلته وگوره.

مسکان چي کله د زيد خواته وکتل نو زيد پير پريشانه وو، مسکان تر خو شپبو پوري په خواشيني زيد ته کتل وروسته يې مخ ځني واروئ.

په دفتر کي غونډه جوره سوه د زيد پلار تول کارکونکي رابلي وه خو مسکان څه ناوخته دفتر ته راله، کله چي مسکان د غوندو تالار ته راننوتل نو د زيد پلار ورته وویل: مسکان لوري زيد خو در سره خبر که چي راسي!
مسکان وویل: سمدہ صاحبہ.

مسکان چي کله د زيد دفتر ته ورغله نو وپليدل چي زيد په دفتر کي نسته کله چي مخته د زيد ميز ته ور نږدي سوه نو د زيد تليفون يې ولیدئ، مسکان شاوخوا وکتل بیا يې ژر د زيد تليفون را واخیستئ او د نمبرو ليست يې وکتئ، کله چي يې وکتل نو لومرئ ددي نمبر وو او تر ۳۰۰ پوري زنگونه يې نمبر ته چي د زيد سره يې خبری پر کولي ور وهلي وه، مسکان په دي سره پيره پريشانه سوه بیا يې تليفون کښېنسټي غوبنتل يې چي ووځي خو په دي وخت کي يې په تشناب کي د اوبو د څاڅکو برغ واوريدئ، مسکان چي کله ور نږدي سوه غور يې ورته ونيوئ نو د زيد ژرا يې تر غور سوه چي په تشناب کي يې ژړل، په دي سره مسکان نوره هم پريشانه سوه او د زيد ژرا پير تاثير باندي

وکر او تر سترگو یې اوښکي روانی سوي، تر خو شپبو وروسته یې فکر وکر چي زيد د ژرا څخه څنګه منعه کړي نو خپل سترگي یې د اوښکو څخه پاکي کړي بیا یې د تشناب دروازه ور وټکول وپول: صاحبه مشر صاحب مو غواړي.

د مسکان په برغ سره د زيد ژرا ودریدل خو برغ یې ونه پېژندئ چي د چا دی بیا یې تر خو شپبو وروسته ورته وویل: سمدہ درڅم.

د مسکان زره څه ارام سو چي څه دا دی د زيد ژرا خو مي ودرول، وروسته د دفتره ووتل او د غوندو تالار ته ننوتل د زيد پلار ته یې وویل: ورته ومي ویل رائخي.

د زيد پلار وویل: صحی دی لوري منه.

د زيد د پلار د مسکان سترگو ته پام سو چي سري وي فکر یې کوي چي مسکان ژرلي دي چي وروسته یې پام د زيد په راتلو واوبنتئ، زيد چي کله پر چوکي کښينستئ نو غونډه شروع سوه د زيد پلار وویل: نن زموږ و ستاسو موضوع دا ده چي څه وخت کيري زموږ اجناسو په بازار کي خان اچولئ دی د نورو کمپنيو د اجناسو په مقابل کي ستاسو نظرونه څه دی چي باید څه وکرو چي موږ بيرته خپل اجناسو ته لوړ بازار پیدا کړو؟

د زيد د پلار کاروباري شريکانو او کارکونکو تولو خپل نظرونه وویل خو زيد او مسکان څه نه وویل په اخیره کي د زيد پلار وویل: زیده تا خپل نظر نه ووایه ته هم خپل نظر ووایه.

زيد تر خو شپبو چپ وو وروسته چي کله ولاړ سو نو وپول: تاسو تول ځني په کاروبار کي تر ما مشران یاست او ځني په

عمر کي ستاسو تولو نظرونه ماته د منلو وردي او خوبين مي سول خويوه خبره به زه وكم الله دي وکري چي ستاسو خوا بدنه نسي او خپه نسي تاسو چي کم نظرونه وویل دا اصل کي پخوانۍ نظرونه وه د وخت سره سم باید نظر وراندی کړل سی.

د زيد د پلار شريک وویل: هاهاهاها زويه مور خو زاره خلک
يو نو خکه مو نظرونه هم زاره دي تاسو خو خوانان یاست تاسو
نوی نظرونه راکړئ مور به یې عملی کړو.

زید وویل: زه نظر په یوه شرط در کوم او زه د خپل نظر ضمانت هم در ته کوم چي کامیابیږي به د الله په مهر بانی.

د زید د پلار شریک وویل: خنگه شرط زویه؟

زېد وویل: زما شرط دا دی که زما دا نظر او پلان کامیاب سو
نو په ګته کي به یو فیصد زما یې.

د زید پلار حیران سو بیا بی وویل: زیده؟

د زيد پلار څه ويل خو شريک يې د خبرو څخه منعه کړ بیا يې
زید ته وویل: زما قبول دی دا شرط که يې ستا پلار او دا نور
شريکان ومني.

تولو وویل چي زموږ هم قبول دی د زید پلار وویل: سمدنه زما
هم قبول دی خو زیده دا خنگه شرط دی زويه ته دا فيضدي ته
خه ضرورت لري؟

زید وویل: بابا تول خبر دی چي زه خه وخت مخکي سم نه وم
زماد لاسه چي چاته خه تاوانونه او غمونه رسيدلي دی بيرته خو
هغه نسم راگرخولي خو لبر تر لبر خه ناخه يي دوا کولاي سم
غوارم په خپل لاس ڪتل سوو پيسو يي ستونزي ور حل کم.

د زید په دی خبرو سره د مسکان په زړه کي د زید لپاره نور هم
څای دیر سو، بیا د زید پلار وویل: سمدہ زویه چې څنګه دی
خوبنې یې خو اوس دی ژر نظر ووایه،
زید وویل: سمدہ بابا.

وروسته زید د خپله څایه ولاړ سو د ستیج و مخته ولاړئ بیا یې
وویل: زیاتره کمپنی زموږ د کمپنی په شمول څکه تر پېښو لویدلي
دي او لویزی چې هغوي د نورو خاریجو تجارتي سیاستو تر
بنکار لاندی راسی او دوی د هغو سره که په عامه اصطلاح
ووایم سیالی نسي کولای پوهیزی هغوي کم سیاست چلوی؟
زمور اجناس که څه هم مواد یې اصلی وي کم جعلی مواد نه یې
پکنې استعمال سوی خو بیا هم د دوی د جعلی اجناسو سره
سیالی نسي کولای خبری را لنډوم که مور غواړو بيرته خپلو
اجناسو ته لوی بازار پیدا کړو نو مور باید د خپلو اجناسو نوم او
شکل ور بدل کړو د خاریجي کمپنیو اجناس چې کله نوم وبايلی
نو هغوي هغه شئ بيرته په بل نوم او شکل جوړ کړي او بازار
ورته پیدا کړي خو مور چې کم څه بازار ته وړاندی کوو هغه
څه دي چې کلونه وړاندی خلکو خوبنول د خلکو تقاضاوي بدلون
کوي خلک نوي نوي شیان خوبنوي نو مور به د خپلو اجناسو
شکل ور بدل کړو بیابه یې بازار ته وړاندی کړو همداګه جنس
به وي لکه څنګه چې مخکي وو خو شکل او څه تغير به پکنې
راولو او دا کار هم زه پر غاره اخلم ستاسو اجازه پکار ده.

د زید تر خبرو وروسته د زید د پلار شريکانو د زید پر ورتیا
چکچکي وکړي په دی سره نورو کارکونکو هم چکچکي شروع
کړي بیا د زید د پلار شريک وویل: ستا نظر مور ته د منلو ور

دی زموږ درته اجازه ده ته په خپل کار پیل کولای سی موبن په تا باور لرو موبن چې تر ننه په ګټه کي روان یو ستاباد پلار د برکته ته هم دده زوی یې په تا هم موبن باور لرو کامیابی درته غواړو.

زید د هغو څخه مننه وکړه او پر خپل ځای کښینسته، د زید پلار مسکان ته وویل: مسکان لوري تا څه نه وویل ته خو هم ددي کمپنۍ یو برخه یې تا خپل نظر ولی نه ووایه ایا ته د زید ددي نظر سره موافقه یې؟

مسکان وویل: بلي هو صاحبه دیر بنایسته او....،

کله چې مسکان په خبرو شروع وکړه او زید یې او اواز واوریدی نو په حیرانتیا یې د هغې خواته وکتل او د څان سره یې فکر کوئ چې د مسکان برغ حیاء ته سویدی، د مسکان هم ورته پام سو نو څکه یې خپل او اواز ته څه تغیر ورکړ او وپویل: او پر ځای نظر دی چې تاسو ور سره موافق یاست زه هم ور سره موافقه یم.

وروسته مسکان خبری بس کړي او غونډه خلاصه سول تول دباندي ووتل، زید پر خپل پلان کار شروع کر د کمپنۍ د اجناسو شکل یې ور واړوئ او په نورو شکلو او تغیراتو یې بازار ته وړاندی کړل، زید مسکان او نور کاريګر به خپله په کمپنۍ کي د تولید پر وخت موجود وه او کاريګرو ته به یې د کار لارښونه کول، د زید پلان او نظر کامیابه سو د دوى د کمپنۍ نوي اجناسو په بازار کي دیر نوم او شهرت پیدا کر او دیره ګټه یې وکړه، کله چې د ګټي د پیسو د ویش ورڅ راغله نو زید پلار او د پلار شريکان یې سره یو ځای سول د زید د پلار شريک زید ته پیسي

ورکړي ورته وپویل: واخله دا دی ستا یو فیصله ګټه او افرین چې په دومره کم عمر دومره استعداد لري کاش ته مخکي دلته راغلئ وای او زموږ سره دي کار کړئ وای موبن به د کمپنۍ په اړه د تشویشاتو خلاص سوي وای خومره بوجونه وه زموږ پر دماغو خو الحمد لله ستا په راتلو خه کم سول او باوري یو چې دا نور به هم کمیري.

وروسته د زید د پلار شريک دباندي ووتئ او مسکان او خو نور کارکونکي دنه دفتر ته ورغله او په کمپيوټر کي مصروفه سول، د زید پلار زید ته وویل: افرین زويه تا نن زمانوم را روښانه کړ درباندي ويام.

زید وویل: بابا ددي افرینو لياقت یو بل خوک لري.

عايشي مسکان په څنګل کرار ووهل او وېخندل مسکان موسکي سوه بیا بی عايشي ته اشاره وکړه چې چپ سه، مسکان د زید په دا خبره پوه سوه چې زید ما يادوي، د زید پلار وویل: خوک؟

زید وویل: یو خوک ده بابا خو پېژنم یې نه د تليفون له لاري یې زه سمي لاري ته راوستانم د ژوند تګلاره یې راوښول زه یې خپلو غلطیو ته متوجی کرم.

پلار یې وویل: دير بنه! یو ورڅ به یې په ما ويني چې زه منه ځني وکم چې دا زما شوځک یې سمي لاري ته راوستي.

زید موسکي سو بیا بی وویل: سمده بابا.

کله چې مابنام سو مسکان پر بام ناسته وه او فکرونو کي غرقه وه د زید خبری ور یاديدلي چې ویل یې: بابا ددي افرینو لياقت یو بل خوک لري، یو خوک ده بابا خو پېژنم یې نه د تليفون له

لاري يي زه سمي لاري ته راوستلم د ژوند تگلاره يي رابنول زه
يي خپلو غلطيو ته متوجي کرم.

مسکان د زيد په دي خبرو یاديدو موسکى سوه بيا يي د عايشي
خبره ور یاده سول چي ورته ويلى يي وه: مسکان! آيا داسي خو
به نه يي چي ته هم د هغه سره مينه کوي؟ په دي سره مسکان
پريشانه سوه او په فکرو کي دوبه سوه او خپل خاوند ته چي ددي
څخه څه ليري په کمپيوتر اخته وو وکتل بيا مسکان ته دا خبره
ورياده سوه چي دي زيد ته ويلى وه: تا تر اوسيه زه نه يم ليدلې دا
که بدرنګه وم نو بيا؟

زيد وویل: ليونى! مينه د زړه څخه پيل او په زرونو کي کيرني
مينه په خيهره پوري اړه نلري ته که هر دوی يي هر څنګه يي
زماقبوله يي.

مسکان په همدي فکرو کي وه چي پر چوکى ناسته بیده سوي وه
چي تر خو شپبو وروسته يي خاوند ورغلئ ويښوروول او ورته
وپویل: مسکان؟ مسکان؟

مسکان د خوبه وویل: ها.

خاوند يي وویل: درڅه خپل بیستري ته دي هلتہ بیده سه!
مسکان ولاړه سوه خاوند يي تر لاس ونيول او بیستري ته يي
بوتله او هلتہ يي پريستل توس يي پر واچوئ، مسکان خپل خاوند
ته خو شپبي کتل بيا يي تر سترګو اوښکي راغلي، خاوند يي
حیران سو بيا يي پر تندی لاس ور ونيوئ ورته وپویل: څه خبره
ده ولی ژاري گرانی؟

مسکان په ژرا وویل: هیڅ نه بس داغسي.

خاوند يي وويل: خيريت خو به يي که کمه خبره يي ماته ووايه.

مسکان فکر کوي چي ٿه ووايي بيا يي مور ور ياده سول وپويل:
هو خيريت دى بس يو ٿه مي مور وياديدل.

خاوند يي وويل: ليونى! په همدا کوچني خبره ڙرا در غله؟ خو
سما به دي ور ولمر.

مسکان وويل: سمدہ مننه.

خاوند يي وويل: انو اوس بنه خوشحاله بيده سه!
مسکان اوينسي پاکي کري او خاوند ته يي وويل: سمدہ بنه شپه
در ته غوارم ته هم بيده سه.

خاوند يي وويل: سمدہ گرانی ٿه کار مي پاته دى کمپيوتر کي
چي هغه وكم بيا بيديزم.

وروسته مسکان بيده سول او خاوند يي په کمپيوتر کي مصروفه
سو.

خو ورخي وروسته د کاريگرو د معاش مياشت پوره سوي وه
زيد خپل پلار ته وويل: بابا د کاريگرو معاش نور زه ورکوم تر
خو در غلي په کبني ونسی کاريگرو ٿه وخت مخکي شکايت
راته کري وو چي د دوى ٿخه معاش گرخول کيري نو ٿکه
دوى ته معاش نور زه ورکوم که ستا خوبنه يي؟

پلار يي وويل: سمدہ زويه دا خو پيره بنه خبره ده کمپني په
همدي کاريگرو چليزي که دوى نه يي نو کمپني به هم نه يي بنه
دى چي ددي موضوع ٿخه دي خبر کرم که وخت پر تير سوي
وابي شايد ناوره پايلي يي درلودلي وابي زما خوبنه ده واخله دا د
تجري کيلی دي هر وخت چي مياشت پوره کيدل ورکوه يي ٿنی.

زید وویل: سمده منه بابا.

زید چي کله مازیگر او در خصتیدو وخت سو تول کاریگر راو غوبنېتل او په تولیدي کمپنۍ کي يې دننه تولو ته د معاش د ورکري پروسه شروع کړه د زید ملګري به د کاریگر نوم وايه زید به معاش ورکوي، په همدي اطاق کي مسکان هم موجوده وه هغه حسابونه يې کمپيوټر ته رسول چي زید پکښې معاش کاریگرو ته ورکوي، په اخير کي زید د خپل جیب څخه پیسي راو کښلي ملګري ته يې وویل: اقباله دا پیسي واخله د فروفيسر د کوچنيانو ورکتون ته ورسه او دا پیسي يې تحويل کړه د هغو د ورکتون هم میاشت پوره ده او دا نوري پیسي يې ميرمني ته ورکړه او زما سلامونه هم پر وايه.

مسکان د زید په دي خبره دیره خوشحاله سوه چي زید د فروفيسر د کورنۍ سره کمک کوي.

اقبال وویل: سمده او زما جیب خرڅ.

زید ملګري ته پیسي ورکري ورته وپویل: واخله یو خو ستا دا هره ورڅ جیب خرڅ هم زه لیونی کرم.

اقبال وویل: لیونی يې بیا ولی کري خو دا دی زه دی هم کارونه درکوم مفتی خو يې نه درڅخه غواړم.

زید موسکی سو بیا يې وویل: سمده ورسه دا پیسي پر وخت ور ورسوه د ورکتون مدیر ته ووايه چي بخښه کوه سهار نه وو فارغه چي تحويل کري مو واي.

اقبال وویل: سمده.

وروسته اقبال ووتئ او کاريگر هم يو يو وتي او کورو ته تلل
مسکان هم کمپني کي گرخيدل چي پر يو کوچني برقي ماشين يي
ستركي ولگيدي چي کاريگرو چالاند پري اينسي وو، مسکان
کوبنبن وکر چي هغه بند کري خو و يي نسوای کولائي، تر خو
شپو وروسته زيد ته ورغله او ور ته يي وویل: صاحبه کاريگر
دباندي ووتل خو يو ماشين يي چالاند پري اينسي دی ما کوبنبن
وکر چي بند يي کرم خو نه بندیدئ تاسو راسئ ويگوري.

زيد وویل: پيره دار چيري دی؟

مسکان وویل: هغه ويل چي کور ته سودا ورم ستاسو د تلو تر
وخته بيرته ژر راخم.

زيد وویل: اف خدايه دا خه بي عقلان دي ماشين يي چالاند پري
اينسي دی او دوي تللي دي.

وروسته ور ولاړ سو او د ماشين پر خوا دي او مسکان ورغله،
کله چي ماشين ته ور ورسيدل نو زيد شاوخوا پر وگرخيدئ خکه
دي هم نه پوهيدئ چي دا خنګه بندېږي یوازي پيره دار پوهيدئ
چي ماشینان خنګه بندېږي او چالاندہ کېږي، زيد خو سويچان ور
ووهل خو ماشين بيا هم نسو بند، بيا زيد مسکان ته وویل: ته هلتنه
ورسه د برق اطاق ته وگوري هلتنه خو به يي د ساكت لين نه يي
چي بندېږي.

مسکان د برق د اطاق پر خوا ور روانه سول زيد په ماشين کي
نور بتنان او سويچان ور وهل چي بند يي کري چي يو دم يي پر
يو لخ لين لاس ولگيدي او برق ونيوي، په اطاق کي مسکان
وليدل چي نور لينونه نسته يو لين په برق کي دی نو هغه يي
وکبني، زيد تر لين بندیدو وروسته برق پريښوئ او بي هوبنې پر

مُحکه ولویدئ، برق بند کیدئ مسکان حیرانه سول چي دا
ولي نو حکه ژر بيرته زيد ته ورغله چي وپلیدل زيد پر مُحکه
پروت دی نو يي ژر ور وڅستل او ويښوروئ ورته وپول:
صاحبه صاحبه.

خو زيد لا هم بي هوښه وو بيا مسکان وښوروئ ورته وپول:
زиде! زиде!

خو زيد بيا هم برغ نکوي او بي هوښه وو، مسکان ديره وارخطا
وه بيا يي په ژرا وویل: زиде! زиде کښينه.

خو زيد لا هم بي هوښه وو، مسکان دير وژړل بيا ولاړه سوه او
په تلوار يي او به راوري او پر زيد يي وپاشلي، په دي سره زيد
په هوښ راغلي او راکښينستي، مسکان ديره خوشحاله سوه خو
لا يي هم تر سترګو اوښکي بهيدلي زيد چي هغې ته وکتل نو د
هغې د اوښکو په ليدو دير حیران سو بيا يي په موسکا وویل: خه
خبره ده؟

مسکان نوره هم په ژرا سول بيا ولاړه سول او د تشنابو پر خوا
ولاړه، زيد هلتنه ناست وو چي په دي وخت کي پيره دار راغلي
زيد ته يي وویل: خه خبره وه صاحبه؟

زيد په غوشه ورته وویل: بي عقله ماشین دي داغسي چالاند پري
ایښي وو ته وتلى وي.

پيره دار وویل: صاحبه زه وختي ددي ځایه ولاړم چي کاريګر
اخته وه زوي مي نوي زيريدلي دی هغه مریض وو دوا او خه
سودا مي کور ته یورل.

د پيره دار د عذر په اوريدو زيد څه نرم سو بيا يي وویل: څه
صحی دی ورسه سم يی وکوره چي بند سویدئ که یا؟

پيره دار وویل: سمدہ صاحبہ.

زید د تشنابو پر خوا ورغلی مسکان لا هم هلتہ په تشناب کي
ولاره وه او ژرل يی زید تر خو شېبو هلتہ ورتہ ولار وو بيا يی
دروازه ور وتكول او ورتہ وپویل: اغلي خيریت دی هیڅ خبره
نه ده راچه کور ته ناوخته کېږي زه به دی ورسوم.

تر خو شېبو وروسته زید دفتر ته ولارئ خپل شیان يی تولول د
تلو تيارئ يی نیوئ، مسکان ارامه سول مخ او لاسونه يی پريول
او بیا دباندي راوتل، زید هم خپل شیان او د مسکان دستکول
راواخیستل او دباندي راوتئ او دستکول يی مسکان ته ورکړ او
دواړه دباندي ووتل، دباندي زید مسکان ته وویل: ته دلي ودریزه
زه به موټر د پارکینګ څخه راوباسم.

مسکان په ژرگونی باغ ورتہ وویل: ته تکلیف مکوه زه تلای سم
کورته.

زید وویل: يا هیڅ تکلیف ندئ زه هم هغی خواته څم.
مسکان وویل: سمدہ.

کله چي زید موټر راویستئ نو مسکان موټر کي ورسه
کښینستل او د مسکان د کور پر طرف روان سول، مسکان ډیره
پريشانه وه د زید خواته يی هیڅ نه کتل زید به کله کله هغی ته
وکتل چي د هغی پريشاني به يی ولیدل نو د هغی پر بيري به
موسکی سو زید به د هغی څخه د لاري پوبنستنه کول چي کمي
خواته ولار سم مسکان به په کرار او زهيره لهجه اشاره ورتہ

کول چي داسي درخه، تر خو شپبو وروسته د مسکان کور را اور سيدئ مسکان زيد ته وویل: بس همدله يي ودروه.

زيد موئر ودروئ مسکان د کښته کيدو پر وخت زيد ته وویل: منه.

زيد پوه سو چي مسکان بيريدلي ده نو ځکه يي نور څه نه وویل صرف يي کوچنۍ منه وکړه زيد ورته وویل: د منني وړ نده اغلي.

مسکان کښته سول او کور ته روانه سول کله چي زيد روان سو نو مسکان د شا لخوا ورپسي خو شپبي کتل چي زيد يي د سترګو پناه سو بيا کورته ننوتل، کله چي مابنام سو زيد پر بام ناست وو چاي يي خينسلۍ تر څنګ يي په کمپيوټر هم مصروفه وو چي زنګ ورته راغلي، زيد د مصروفتیا په خاطر تر خو شپبو وروسته موبایل راپورته کړ چي ورته وېکتل نو د مسکان پخوانۍ نمبر وو چي دده سره يي خبرې پر کولي، زيد ژر کمپيوټر پر ميز کښېښوئ او تليفون يي اوکي کړ او په تلوار يي ورته وویل: سلام حياء!

خو د مسکان لخوا جواب نه ورکول کيدئ زيد بيا ورته وویل: حياء زما اواز اوري؟

مسکان ژړل او د زيد خبرو ته يي غور نیولئ وو، زيد د هغې ژرا اوږيدل بيا يي وویل: حياء ته ژاري؟ خيريت خو به يي؟ هي ليونى؟

مسکان تر خو شیبو وروسته په ژرا ورته وویل: ستاسو د کمپنی
پیره دار دباندي نورو خلکو ته اوس ویل چي ته برق نیولئ وي
ما واوريدل.

زید موسکى سو بیا یی وویل: یا هغه دومره د پريشاني خبره نه
وه.

مسکان ورته وویل: ولی هغه د بیطري برق وو چي وايي دومره
د پريشاني خبره نه وه پر څان پام ولی نکوي؟

زید بیا په موسکا وویل: نو خو ته نه وي چي پام دي راباندي
کړي واي.

مسکان وویل: بس سمدہ زما سره نور خبری مکوه بي عقله.

زید وویل: پوهينې حیاء چي دا خو ورځي پر ما څنګه تيري
سوې چي تا تليفون بند کړئ وو سم مرګ وو راباندي.

مسکان د نازه وویل: بنه وسو دا مي سزا درکول چي سم سی.

زید وویل: حیاء مر مي که خو بیا داسي سزا مه راكوه چي په
يوه بنار کي يو خو ليدلاي در سره نسم شتون دي احساسوم خو
لمسولاي دي نسم فکر کوم ته ماته ديره نږدي يې خو ليدلاي دي
نسم ولی داسي احساس کوم لکه د ديره پخوا چي مي در سره
خپلوي وه ولی داسي احساس کوم چي زما ژوند په تا پوري تړلئ
دی.....

د زید عملیات خلاص سول ډاکټر نرسانو ته وویل: شیان نور
سره ټول کړئ،

نرس وویل: ولی ډاکټر صاحب دده عملیات خو لا تر اوسيه نه
دي بشپړ سوې؟

داكتر وویل: د زهرو بی دیر وخت کیږي چې خورلی بی دی تول بدن ته جزب سویدی دده ژوندی پاته کيدل ناممکن دی نو بنه به دا وي چې پاته څو ساعتونه د کورنۍ سره تیر کړي.

وروسته نرسانو شیان تول کړل داکټر دباندي ور ووتئ، د داكتر په لیدو تول د هغه مخته ورغله د زید پلار وویل: څنګه سو داكتر صاحب د زید زوی عملیات می؟

داكتر ورته وویل: سلطانه د اوس لپاره خو زید بنه دی خو زه دیره بخښنه غواړم چې دا وايم چې ستاسو زوی به یوازي د یو څو ساعتو لپاره ژوندی وي.

ددی په اوریدو تول دیر حیران او حواس بی د لاسه ورکړل او تول په ژرا سول، د مسکان بدن په رېردیدو سو هغې خو د اوله خپل حواس د لاسه ورکړي وه او ژرا بی د دیره غمه وچه سوی وه، د زید پلار وویل: دا خه وايی داكتر صاحب زه نغواړم زید زوی می د لاسه ورکرم ته همدا اوس تر تولو تکړه داكتر راوغواړه چې هر چېري وي او هر څومره مصرف کوي.

داكتر وویل: سلطانه زه دیره بخښنه غواړم که د تولی نړی داكتران راوغواړي هم فایده نکوي چې تول مال و دولت دی مصرف کې هم کمه پایله نه ورکوي دده د زهرو دیر وخت کېږي چې خورلی بی وه تول بدن ته جزب سویدی ده فکر کوم چې د یو څه یاد یو چا لپاره بی خان تر دیره حده کنترول کړي وو که نه دیر وخت مخکي به لویدلئ وای.

د زید پلار پر سر لاسونه ونیول بیا بی وویل: یا خدایه دا خه اورم.

بیا ډاکټر وویل: سلطانه تاسو حوصله وکړئ زید خو شپبو
وروسته په هوبن راخی تاسو ور سره لیدلی سی د تقدیر فیصلی
نه اوږي.

تر خو شپبو وروسته زید په هوبن راغلی هوبن ته په راتلو سره
سم یې د مسکان مسکان نوم یادوی، نرسان هغه ته غور سول بیا
یو نرس دباندی ور ووتی وپویل: په تاسو کي مسکان خوک ده؟
تولو مسکان ته وکتل نرس وویل: مریض ستاسو نوم یادوی نو
بنه به دا وي چي تاسو اول ور سره ووینی.

مسکان د عملیات اطاق ته ورغله او د زید تر څنګ ودریدل،
زید چي کله سترګی خلاصی کري نو مسکان یې ولیدل د هغی
په لیدو موسکی سو مسکان په اوښکو ډکو سترګو وویل: ولی
دي داسي وکړه؟

زید په سخت اواز وویل: مسکان ما خو درته ویلي وه چي
زماروند په تا پوري تړلئ دی.

مسکان تر خو شپبو وروسته وویل: تازما سره کري وعده ماته
کړل زه به دي هیڅکله ونه بخښم.

زید وویل: مسکان زه تا نه ملامتوم څکه ما هغه څه غوبنټل چي
را رسیدل یې ناممکينه وه او تا په اړیکو پاللو کي کمزوره هم نه
بولم څکه تا د نه پاللو سبب درلودئ خو ماته هغه دنیا خوند نه
راکوي چي ته پکښي د بل چا یې زه به په هغه دنیا کي درته
انتظار کوم.

مسکان د زید تر څنګ کښیښتل د هغه لاس یې په خپل لاس کي
ونیوئ او مچ(بنګل) یې کړ بیا په ژړا د اطاقه او بیا د روغتونه

ووتل او د کور پر طرف روانه سول، کله چي مسکان ولاړه نو
د زید پلار او ورونه اطاق ته ورغله.....،

بیا زید وویل: حیاء زه اوس سم سوی یم په الله باور وکړه.
مسکان وویل: پوهیږم.

زید وویل: نو بیا ولی نه راسره ویني.

مسکان وویل: د تقدیر فیصلی دي که نه ما به یوه دقیقه هم ستا
څخه لیری نه واى تیره کړي.

زید وویل: زه دی په دی نه مجبوروم حیاء شاید ته ددی لپاره یو
سبب ولري خو زه به رب ته دعا کوم چي موب ژر سره یو ځای
کړي.....،

د زید د خبرو په جریان کي مسکان د څان سره فکر کي وویل:
ناممکينه ده زیده زه به بیا دعا کوم چي رب مو په هغه دنیا کي
ژر تر ژره سره یو ځای کړي په دی دنیا کي به مو نصیب سره
ونه سی.

تر څه خبرو وروسته مسکان وویل: داکټر ته ولاړي؟

زید وویل: یا هاته کمپنی کي دی وخت کي یو همکاره هم وه
هغې ژر ساکیت وکښئ د برقه څخه نو څکه دیر وخت یې نه یم
نیولئ.

مسکان وویل: بیا هم داکټر ته څان ور بنکاره کړه خدای نکړه
وروسته بیا تاوان درته ونکړي شاید اوس یې زخم پت وي.

زید وویل: سمدہ سباته به ان شاء الله ورسم.

مسکان وویل: سمدہ چي بیا دی هیر نسي.

بیا مسکان وویل: زیده نور بیده سه ناوخته دی ستھی سوی به
یی.

زید وویل: سمدہ خو خبره واوره!
مسکان وویل: بنه ووایه.

زید وویل: مینه در سره لرم.

مسکان موسکی سوه بیا یی وویل: بیده سه لیونیه.
زید په خندا وویل: سمدہ بنه شپه.
مسکان هم وویل: بنه شپه.

مسکان چي کله خپل بیستري ته ولاړه نو د زید او خاوند په فکر
کي سول تر ډیره بیده نسوه خو کله چي سهار کيدو ته ساعت
وخت پاته وو بیده سوی وه خو د سهار د اذانو سره بيرته
راکښیںستل، چي دباندي یی وکتل نو خاوند یی پر لمانځه ولاړ
وو او په ډیرې عجزی سره یی لمونځ کوي، مسکان تر خو شپبو
هغه ته کتل وروسته دا هم ولاړه اودس یی وکړ او د لمانځه لپاره
یی تیاری ونیوی، کله چي لمر راوختی تر ناشتی وروسته
مسکان دفتر ته ولاړه چي وپکتل نو زید ډیر خوشحاله وو دا هم
موسکی سوه بیا یی عایشی ته سلام ووایه او تر څنګ یی
کښیںستل عایشی ورته وویل: بناغلی خو خورا ان خوشحاله دی
چي څه پیښه ده؟

مسکان وویل: بناغلی دی خدای داغسي خوشحاله لري پرونډ یی
سخت وهم او مرګ راباندي تیر کړن
عایشی وویل: ولی؟

مسکان وویل: د برق لین ته یی لاس ور ورئ وو هغه نیولئ وو زه چي باندي را غلم نو بي هوبننه پروت وو ما فکر وکر چي خدای نکره مړ سوی دی سخت می وژرل خو چي کله می او به باندي وپاشلي را کښې نستئ او زه یی د ژرا په حالت کي ولیدلم.

عايشي وویل: نو در باندي پوه سوی خو به نه یی چي تا ور سره په تلیفون کي خبرې کولي؟

مسکان وویل: یا نه دی پوه سوی ده فکر کوئ چي زه بس داغسي د بنخولی په خاطر و بیریدم نو ځکه پوه نسو.

بیا مسکان وویل: عايشي هغه او س دير سه سویدئ تر پخوا.

عايشي وویل: هغه څنګه؟

مسکان وویل: پرونډ چي دی بي هوبننه سوی وو نو زه ديره نږدي وم ورته خو ده چي ولیدلم ژر یی مخ راخخه واروئ او زما د غير څخه یی سر پورته کړ وروسته یی تر کوره هم ورسو لم بیا یی هم پر توله لار هیڅ ونه ویل او نه یی هم زما خواته کتلی دي.

عايشي وویل: هو ماته هم څه ناخه معلومېزې چي سه سویدئ.

عايشي او مسکان خبرې سره کولي چي د زید د خپله دفتر څخه په مسکان کي فکر سو بیا یی د مسکان د تیرې ورځي ژرا ور پیاد سول چي دده د بي هوبنۍ پر وخت یی ژرل وروسته د تیر مابنام د حیاء ژرا ور پیاد سول بیا د خدمتگار خبره ور پیاد سول چي کله په اول وار مسکان د زید اطاق ته په غلطې ور غلي وه چي خدمتگار ورته وویل: د مشر صاحب د دفتر څخه یو انجلی راغلي وه د خالد صاحب پوبنتنه یی کول ما د خالد صاحب اطاق

ور بنوی وو او دا دلته په غلطی کي راغلی وه، زید پر دي
شکي سو چي داسي نه مسکان حیاء وي، کله چي تفريح سوه نو
مسکان دباندي د کمپنی پارک ته ووتل زید په هغې پسي وو او
حیاء ته يې زنگ ور وهی خو د هغې تليفون بند وو، مسکان
غوبنتل چي زيد ته زنگ ووهی خو عایشي ورته وویل: مسکان
ودریزه!

مسکان وویل: څه خبره ده؟

عایشي وویل: هلتہ وکوره زید شايد په موږ پسي ګوري.

مسکان تليفون دستکول ته واچوئ او د عایشي سره په باندار
صروفه سول. زید خو شبې شاوخوا وکتل وروسته ولاړئ د
دفتر خواته عایشي او مسکان ورته کتل چي دی ولاړئ، وروسته
مسکان تليفون راوکښئ او زنگ يې ور ووهلي کله چي زید
اوکي کړ نو تر روغبر وروسته مسکان ورته وویل: د برغه څخه
دي داسي معلوميري لکه په ما پسي چي ګرځیدي که څنګه زیده؟
زید په موسکا وویل: هو زه دلته زموږ پر یوې همکاري شکمن
سوم ما فکر کوي چي هغه به ته يې.

مسکان عایشي ته اشاره وکړه چي زید ربنتیا هم په موږ پسي وو
بیا يې زید ته وویل: بنه ته بیا په انجونو پسي يې؟

زید وویل: یا په پسي نه یم مازی می کتل چي هغه خو به ته نه
يې.

بیا زید وویل: حیاء باور وکه اوس می بیله تا په زړه کي بل د
هیچا لپاره ئای نسته او نه به هم پیدا سی.

مسکان اوږده ساه واخیسته بیا يې وویل: زیده زه ستا ور نه یم.

زید وویل: حیاء داسی مه وایه که ته ووایی زه ستا سره په هغه
دول ژوند کوم هر رکم چي ستا خوبن یې په هم هغه دول.

مسکان وویل: زیده زه کمزوري لرم.

زید وویل: څنګه کمزوري؟

مسکان وویل: خیر اوس یې پریزده ته دا راته وایه چي داکټر
ته ولاړی که یا؟

زید وویل: حیاء ته پوهیزې چي ته نه راسره وینی نو پر ما خه
تیریزې؟

مسکان وویل: پوهیزم زیده خو ته باید ما درک کړي.

زید وویل: سمدہ زه به وکورم چي ته څنګه په ما ځان نه وینی
که می هر څه په ځان وکړه بیابه می نه ملامتوي.

مسکان وویل: زیده لیونی کېړه مه.

زید وویل: ته می دی ته مجبوره کوي چي داسی وکم.

مسکان وویل: که دی څه وکړه زیده قسم درته کوم چي بیا به
هیڅکله در سره ونه وینم.

زید تلیفون بند کړ څه یې ونه ویل مسکان دیره پریشانه سوه
عايشی وویل: څه پیښه ده؟

مسکان وویل: زید وايی که دی راسره ونه لیدل په ځان یو چم
کوم.

عايشی وویل: دا تا خطاباسي هیڅ لا نکوي.

مسکان وویل: عایشی دا لیونی زه پیژنم دیر ضدی دی حتماً یو
خه کوي افف خدایه نه پوهیرم څه وکم.

مسکان او عایشه بیرته دفتر ته ولاړي مسکان په زید پسي کتل
هغه دننه په خپل دفتر کي وو، مسکان به هغه ته د سترکو تر
بغلو کتل بیا یې فکر وکړ چي د زید نظر به د ځان څخه واروم
چي زه حیاء نه یم نو ځکه یې تلیفون د دستکول څخه راوکښی او
خپل خاوند ته یې زنګ ور وو هلئ تر رو غبر وروسته یې وویل:
زه دفتر ته رالم هلتہ پر میز زما کمپیوټر پاته سوی وو اوس می
دیر تینګ ورتہ ضرورت سو که ته فارغه یې نو یواری یې دفتر
ته راورد.

خاوند یې وویل: سمدہ زه یې ان شاءالله په یو څو دقیقو کي در
رسم.

مسکان تلیفون بند کړ زید ته یې وکتل بیا په خپل کار اخته سول
تر څو شپبو وروسته یې خاوند زنګ ور ته راوو هلئ ورتہ
وپویل: مسکان زه د دفتر مخته ولاړ یم.

مسکان وویل: چوکیدار ته ووایه چي زه د مسکان خاوند یم بیا
راسه دننه.

خاوند یې وویل: سمدہ.

تر څو شپبو وروسته یې خاوند دننه دفتر ته راغلئ او مسکان ته
یې کمپیوټر ورکړ، مسکان قصداً خپل خاوند د ځان سره څه
مصروفه کړ چي د زید ورتہ پام سی چي همداسي هم وسوه د
زید پام مسکان او خاوند ته ور واوبنتی، زید حیران سو چي دا
یې څه دی چي مسکان داسی په مینه ور سره خبری کوي.

مسکان د زید خواته وکتل و پلیدل چي زید دا او خاوند ولیدل بیا
بی خاوند ته وویل: بنه سمدہ ته ولاړ سه او د زحمتہ دی دیره
منه.

وروسته د مسکان خاوند روان سو زید چي هغه سم ولیدئ نو
وی پیژندی چي دا هغه سری دی چي ده د هوتل مخته موټر دده
د موټرسیکل سره تکر کرئ وو چي زید یې اخلاقو او بنه رویې
ته حیران سوئ وو، کله چي هغه ووتئ مسکان زید ته کتل چي
زید چوکیدار ته زنګ ور ووھلئ ورتہ وپویل: دا سری څوک وو
چي دفتر ته راغلی وو؟

چوکیدار وویل: دا د مسکان اغلی خاوند وو.

زید تلیفون بند کر او خو شېږي حیران پاته وو بیا یې پلار ته
زنګ ور ووھلئ ورتہ وپویل: بابا چیری یې؟

پلار یې وویل: در روان یم دفتر ته زویه ولی خیریت خو به یې؟

زید وویل: هو بابا خیریت دی یو څه می پکار وی.

پلار یې وویل: سمدہ زویه دا یم در روان یم.

تر خو شېبو وروسته د زید پلار رالی او د زید سره یې ولیدل
زید ورتہ وویل: بابا په کمپنۍ کې لږ کار دی زه هلتہ څم او دا
یو څه لارښوونې دی ما کاپې کولو ته ورکړیدی یو څه کاپې
سویدی لږ پاته دی چي تول کاپې سول بیا یې مسکان اغلی ته
ورکه چي کمپنۍ ته یې راوري هلتہ به یې بشخینه کاريګرو ته
ور وښې.

پلار یې وویل: سمدہ زویه.

وروسته زید ووتئ مسکان هم چي کله د زيد ورته شا سول نو پسي وپكتل او فکر يي کوي چي زيد چيري ولاړئ ډيره اندېښمنه سول بیا يی څه اسناد واخیستل او د زيد د پلار دفتر ته ورغله ورته وپویل: صاحبه زيد صاحب چيري ولاړئ دا یو څه اسناد وه باید یو خو مشتريانو ته يی استولي واي.

د زيد پلار وویل: هغه کمپني ته ولاړئ لوري او دا پريښتر ته پراته کاغذونه يی غوبنټي وه باید چي تاسو يی ور وړئ هلته به بنځينه کاريګرو ته تشریح ورکړئ.

مسکان یو څه خوشحاله سوه چي بیا زيد ته نږدي کېږي او پر هغه څارنه کولای سی چي داسي نه څه وکړي نو وپویل: سمدہ صاحبه ولی نه.

مسکان هلته ورته انتظار سوه کله چي تول کاغذونه کاپي سول نو مسکان واخیستل او د کمپني پر خواروانه سول هلته چي ورسيدل نو وپليدل چي زيد د کمپني په اطاق کي دي، د مسکان زره هوسا سو بیا دنه ورغله او تر سلام وروسته يی ورته وویل: صاحبه دا کاغدان صاحب ویل چي ده ته يی ورکړه.

زید وویل: هو ورسه د بنځينوو په څای کي تولي کاريګري درته منظر دی هغو ته يی تشریح کړه اسانه دي لب تشریح ته ضرورت لري.

مسکان وویل: سمدہ.

وروسته مسکان د بنځينه کاريګرو څای ته ورغله او هغو ته يی لارښونې شروع کړي تر خو دقیقو هلته وه وروسته چي معلومات خلاص سول نو مسکان تولو ته اجازه ورکړه چي

نوري تلای سئ هغوي تولي ولاري، په کمپني کي هيچوک نسوه پاته د مسکان کاغدان په لاس کي وه د زيد د اطاق خواته ور روانه سوه کله چي اطاق ته ورسيدل نو و پليدل چي زيد پر ميز سر ايښي دی چاكو يې بغلته پروت دی او پر ميز ويني بهيدلي دي، ددي حالت په ليدو د مسکان بدنه رېرد ونيوئ کاغدان يې د لاسه ولويدل او کرار کرار او په رېردېدلي پنسو د زيد خواته ور روانه سوه کله چي هغه ته ور ورسيدل نو د زيد سر يې په لاس کي ونيوئ او په رېردېدلي او وارخطا برغ يې وویل: زززیده!

خو کله چي يې زيد سره وبنوروئ او يقين يې وسو چي زيد مر سويدي نو پر خنگنو سوه او چيغي يې کري او په چيغو کي يې د زيد نوم وايه، په دې وخت کي چوکيدار راوځغستل غوبنتل يې چي اطاق ته رانوخي چي زيد سر راپورته کر او هغه ته يې په خندا اشاره وکره چي بيرته ولارسه! چوکيدار بيرته ولاري زيد بيا خپل سر پر ميز کېنديښوئ او د مسکان ژرا ته يې غور ونيوئ، مسکان تر څه ژرا وروسته چپ سول او بيا يې د څان سره وویل: زиде! زما په سبب دا هر څه وسول که ما ستا غوبنته منلي واي نو دا هر څه به نه کيدل نوزه هم نور ژوند نه غواړم.

مسکان پر ميز پروت چاكو پورته کر کله چي يې څان په وهئ نو زيد يې لاس ونيوئ، مسکان ديره حیرانه سول چي زيد ژوندي دي، زيد چي کله د مسکان لاس ونيوئ نو تر څو شېبو وروسته په خندا سو او چاكو يې د مسکان د لاسه وايستې پر ميز پرتو کيچپو يې ګوته ولړل او خولي ته يې ويورل او ويږيښل بيا يې مسکان ته وویل: ما خو درته ويلى وه چي زه به وګورم چي ته خنگه په ما څان نه ويني دا دی زه په خپل پلان کي کاميابه سوم.

د مسکان تر سترگو اوښکي روانې وي بیا یې زید پوري وهئ او
ورته وپویل: بې عقله په هغه مسخرو دارکم مسخرې خوک
کوي دا که یوار زمازره دريدلئ وای؟

زید په موسکا وویل: نه دريدلئ خکه ما خدای ته دعا کريده چې
خدای ماته ستا څخه مخکي مرګ راکړي.

مسکان وویل: بس چې یې که!

تر خو شېبو ژرا وروسته مسکان بې اختياره د زید غین ته ور
ولویدل او لاسونه یې باندي راوګرځول تر دېره یې ژړل خو
وروسته یو دم ارامه او حیرانه سوه او بیا د زید څخه لیرې سوه
وروسته د اطاق څخه په څغاسته ووټل او ولاړل، زید په مسکان
پسي ناري کړي خو مسکان ونه دريدل او کور ته ولاړل زید دېر
حیران وو چې مسکان ولی داسي وکړه خو بیا پوه سو او وریاد
سوه چې مسکان د خاوند په سبب دده څخه ولاړه زید تر خو
شېبو وروسته پريشانه پر چوکۍ کښېښتې او د مسکان په فکرو
کي سو، کله چې سباته زید دفتر ته راغلې نو مسکان ته په
انتظار سو تول کارکونکي راغله خو مسکان رانګله زید دېر
پريشانه وو تر دېر و فکرو وروسته یې د عايشي د ميز تليفون ته
زنګ ور وو هلي عايشي تليفون اوکي کر تر سلام وروسته زید
وویل: عايشي ستا ملګري چيري ده ولی نن نه ده راغلې؟

عايشي وویل: نه پوهېرم صاحبه.

زید وویل: تا تليفون ندی ور سره کړئ؟

عايشي وویل: یا صاحبه.

زید وویل: ته یې ماته نمبر راکړه.

عايشي د مسکان نمبر ورته وايه زيد زنگ ور ووھلئ کله چي
مسکان تليفون پورته کر نو و پليدل چي د زيد نمبر دی تر خو
شپبو فكر وروسته يي اوکي کر تر روغبر وروسته زيد وویل:
مسکان دفتر ته ولی نه يي راغلي؟

مسکان وویل: نه پوهيرم.

زيد وویل: زما څخه خوابدي يي؟

مسکان وویل: يا هغسي خبره نه ده.

زيد وویل: نو څه خبره ده؟

مسکان وویل: زиде ته پوهيري چي زه واده سوي يم زه تاته مينه
نسم درکولاي هلتاه په نبدي اوسيدو نغوارم چي هم خان او
هم تا خواشيني کرم چي سره ليري يو يو څه به مو خواشيني کمه
يي.

زيد وویل: مسکان داسي مه وايه زه ستا څخه ليري ژوند نسم
کولاي.

مسکان وویل: زиде زما خاوند زما سره ديره مينه لري هغه دير
садه دی زه د هغه د ميني او سادوالی څخه ګته نه پورته کوم که
هغه خبر سی چي زه ستا سره مينه کوم باوري يم چي د هغه به
د ديره غمه زره ودريري زه د هغه سره چم نسم کولاي ما
وبخنه زиде پر دي دنيا خو مي په نصيبي نسي کيداي په اخيرت
کي به دربه يوازي تا غوارم.

زيد تر خو شپبو فكر وروسته وویل: زه ستاد خاوند سره مخ
سوی يم د هغه سادوالی او اخلاق راته معلوم سويدي داسي نه د
هغه سره په چم کولو الله مورن ته په قهر سی زه به هم دعا کوم

په دې دنیا کي خو مو نصيب سره ونسو چي الله مو په هغه دنیا
کي ژر تر ژره سره يو خای کړي خو مسکان ته دې وظيفي ته
راخه زه وعده درکوم چي زه به ستا سره د امکان تر حده نه مخ
کلین.

مسکان وویل: سمدہ درخُم.

سبا ته زید د مسکان په تمه وو چي تر خو شېبو وروسته مسکان
دفتر ته راغله تولو ته يې سلام وواي، زید د هغې په ليدو دير
خوشحاله او موسکى سو وروسته يې پرده بنده کره تر خو
مسکان دی ونه ويني او دی مسکان ونه ويني، مسکان د زید د
دفتر خواته وکتل وپليدل چي زید پرده بنده کريده وروسته په خپل
کار مصروفه سول، وختونه تيريدل زید به هره ورڅ مسکان ته
په تمه وو کله چي به هغه راغله بيا به يې د کلکين پرده بندول د
زید د پرمختګ فيصدې کرار کرار راکښته کيدل توله ورڅ به
يې فکر په مسکان کي وو کار ته يې هیڅ زره نه کېدي، یوه
ورڅ په دفتر کي غونډه جوره وه د نورو کارکونکو ترڅنګ زید
او مسکان هم ناست وه، د زید د پلار شريکانو ويل چي زموږ
مشتریان یو وار بیا زموږ د تولیداتو رانیوں څه ناخه کم کريدي
سبب يې تاسو څه بولی؟

تولو کارکونکو خبرې وکړي خو زید څه نه وویل او سر يې
کښته نیولی وو لاندې يې کتل په فکرو کي دوب وو د زید د پلار
یو شريک وویل: زیده تا په دې اړه څه نه وویل.

زید د پلار د شريک خبره نه واوريده او همغسي په فکرو کي
دوب وو بیا پلار ور ناره کره: ززیده!

زید د پلار په لور اواز خبر سو بیا يې وویل: ها بابا.

پلار يې حیران سو بیا يې وویل: څه در سویدی زویه؟
زید وویل: هیڅ نه بابا.

پلار يې وویل: سایم وايی چې زموږ د تولیداتو بازار یو وار بیا
راکم سویدی په دی اړه ته څه وايی؟

د زید فکر لا هم نه وو پر څای مسکان پوهيدل چې د زید فکر
په دی کیدی او د کمپنۍ د تولیداتو بازار چې کم سویدی هم يې
سبب زید دی مسکان پوهيدل چې زید څه نسي ويلاي چې پلار
ېي ورته په قهر نسي نو څکه يې وویل: وبخښه صاحبه زه
ووایم؟

د زید پلار وویل: هو مهرباني.

مسکان وویل: کله چې زموږ تولیدات مخته ولاړه نو مقابل طرف
زمور پر ضد د خپلو تولیداتو نرخونه راکم کړل تر څو خلک د
دوی تولیدات په ارزانه بیه رانیسي او مور تر پېښو واجوی نو
باید مور هم د څه وخت لپاره د خپلو تولیداتو نرخونه راکم کړو
په داسې کولو سره به مقابل طرف تر دېره وخت په تاوان کې
وي یا به هم پخپل سر سره خپل تولیدات بازار ته وړاندی کوي
او وروسته به دوی د یو لوی تاوان سره مخ سی مجبوره دي چې
خپل تولیدات بېرته په لوړه بیه بازار ته وړاندی کړي په داسې
کولو سره به یوار بیا زموږ مشتریان زیات سی او د دوی د
تولیدات بازار به کم سی.

د زید پلار وویل: افرین دېر بنه نظر دی همداسې به کړو.

بیا سلیم وویل: زیده! نن سبا تاسو هم خپل کار ته سمه پاملننه
نکوئ هیله ده په ځان کي مو تغیر راولئ او خپل کار ته متوجی
و اوسي!

تر غوندي خلاصيدو وروسته تولو کارکونکو غوبنتل ووخي نو
تول ولاړ سول او ووتل د زيد پلار چي کله وته نو زيد ته يې
څه په غوسه وکتل، زيد یوازي د غوندو په اطاق کي پاته سو
نور تول ووتل تر خو شېبو وروسته زيد پير احساساتي سو یو دم
يې ميز ته لغتي کش کري او چوکيانۍ يې سره وغورخولي،
دباندي د ميزو په برغ مسکان عايشه او تول پير حيران سول او
د غوندو د اطاق خواته يې کتل خو چا جرات نسوای کولای چي
ورسي تر خو شېبو وروسته مسکان د اطاق خواته ورغله چي
دروازه يې خلاصه کړل نو وپليدل چي زيد لاندي ناست دی
شاوخوا يې د مات سوي ګیلاس هنداري پرتی دي او د زيد تر یو
لاس ويني بهيرې، مسکان پيره حيرانه وه وروسته ورغله او د
زيد لاس يې په لاس کي ونيوئ غوبنتل ويني سوئ ځای يې ور
وتري خو زيد لاس ځني کش کړ او بل طرف ته يې وکتل،
مسکان بیا لاس تینګ ځني ونيوئ او خپل د پورني څخه يې یو
توته څيري کړل او د زيد لاس يې ور وتري او په خوابديا ځني
ووتل، زيد د مسکان په پورني خپل تړل سوي لاس ته وکتل تر
ستړکو يې اوښکي وبهيدې د مسکان پورني يې مچ(ښکل) کړ.

مسکان چي کله بيرته خپل ځای ته راغله نو پيره پريشانه وه
خپل لاسونه يې پر سر نیولي وه لاندي يې کتل چي عايشي يې پر
اوږي لاس ور ونيوئ بغلته يې کښېښتل ورته ويول: مسکان
ښاغلی بیا پر څه شي دردیدلی وو؟

مسکان اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: نه پوهیرم څه وکم او
پایله به مو څه یې؟

عايشي وویل: مسکان فکر کوم بناغلى به بیا تیر وخت ته ولاړ
سلی.

مسکان وویل: دی خو به څي چي ترڅنګ به یې زه هم ور
سره تللي یم.

سباته زید دفتر ته نه راغلئ بیده وو مسکان ورته په تمه وه خو
زید د ورځي تر پایه نه راغلئ مسکان دېره پريشانه وه خو د سبا
په تمه سوه خو سباته هم زید معلوم نسو دريمه ورڅ هم معلوم
نسو، مسکان چي کله په دريمه ورڅ کور ته تله نو تېکسي ته
وختل کله چي تېکسي څه مخته ولاړه نو د مسکان سترګي پر
زید ولګيدی چي څه بل رکم روان وو او په پارک ننوټي، مسکان
تېکسيوان ته وویل: وروړه موټره ودروه!

کله چي موټر ودریدئ نو مسکان کښته سول او پارک ته ور
ننوټل کله چي څه مخته ولاړه نو زید یې ولیدئ چي پر یو چوکي
ناست دی او زیات توخیزی او د دېره توخی یې مخ سور سوی
وو، مسکان د زید خواته ورغله کله چي هغه ته ور ورسیدل پر
اوړه یې لاس ور کښېښوئ ورته وپویل: زیده؟

زید د توخی په حالت کي مسکان ته وکتل وروسته یې مخ ور
څخه واروئ بیا مسکان وویل: زیده! ته خو به بنه یې؟

زید د توخی په حالت کي د هو په اشاره سر وښوروئ چي سم
یم، بیا مسکان ولاړه زید ته یې او به راوري کله چي زید وڅینلې
او څه سم سو مسکان ورته وویل: څه در سویدي؟

زید په موسکا او د نشي په حالت کي وویل: هلتہ خو کسان ناست
وه په سگریتو کي بی نشه راکره.

مسکان په دې سره دیره حیرانه سول بیا بی په حیرانتیا وویل:
خه؟ تا نشه کړیده؟

زید وویل: هو.

مسکان په غوسمه ولاړه سوه او د هغو خلکو پر طرف ورغل
کله چې هغو ته ور ورسیده نو هغوی په سگریت څکولو
مصروف وه مسکان هغو ته وویل: ای بی عقلانو کوژه دبو تاسو
خو په دې نشو خپل دنیا او اخيرت خراب کړیدی نو د نورو دنیا
او اخيرت ولی ور خرابوی؟

د نشیانو څخه یوه وویل: خوده ویل چې سخت پريشانه او غمن
یم موږ ورته وویل راسه دا سگریتی څکول دی غمونه ليري
کوي چې وېڅکوی د دنیا تر توله خوشحاله انسان به سی.

مسکان بیا په غوسمه وویل: چپ سه بی عقله!

نشیان ولاړ سول یوه بی د مسکان پر طرف ور روان سو په
غوسمه بی مسکان ته وویل: ستا خوله دیره تیزه چلیروی ستا
خو....

هغه نشیبی غوبنټل مسکان په چپلاخه ووهي چې په دې وخت کي
زید پر راوځغستل او هغه بی پر مخ په سوک ووهي او هغه نور
نشیان بی هم سره پوري وهل او وېغورڅول هغو تولو وځغستل
او ولاړل، مسکان هم غوبنټل چې ولاړه سی خو زید تر لاس
ونیول.

مسکان په غوسمه وویل: زما لاسه ايله که!

زید وویل: مسکان هیله کوم.

مسکان بیرته د هغه طرف ته مخ واروی او په ژرا بی ورته
وویل: ولی می په داسی کرونو د ژوند دوبخ را جوروی د کله
چی می ژوند ته راغلی بی ژوند می نا ارامه سویدی په هر
لحظه کی ستا په یاد کی سوچل کیرم.

زید په ژرغونی اواز وویل: مسکان! زما په واک کی ندي خه
وكم ته شاید ددی حالاتو سره مبارزه وکولای سی خو زه ورته
مات یم دی حالاتو ته.

مسکان وویل: چی مبارزه ونکرو بله لار نلرو زیده! خکه تقدیر
همدی لاري ته درولي يو چی نه مخته تلای سو نه شاته زه
خاوند ته په دوکی ورکولو تا نسم تر لاسه کولای که می داسی
وکره نو الله به راته په قهر سی او ستا ددی مشکلاتو څخه د
خلاصون یوه لاره دا ده چی زه نور ستا سره نه مخ کیرم.

زید وویل: یا مسکان داسی مکوه زه ستا مشکل درک کولای سم
خو زما د سترگو مه پناه کیرم خیر دی.

مسکان په ژرا وویل: زه ستا په خاطر وايم زیده زه خو حالات
زغم چی په هر حالت کی یم خو زما سره ستافکر دی.

زید وویل: یا زما فکر مکوه خو زما څخه مه لیری کیرم.

مسکان وویل: سمدہ په یوه شرط هغه دا چی ته به د پخوا پخیر
کیرم بیرته به خپلی وظيفی ته خی او په خندا به ژوند کوي هغه
که زه در سره یم یا نه خو ته به پريشاني نکوي.

زید وویل: سمدہ زما قبوله ده.

مسکان وویل: اوس ورسه حمام وکه او بیا کور ته ولاړ سه که دی پلار په دی حالت کي ولیدلی نو زره به یې مات سی.

زید وویل: سمدہ.

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او ولاړل، مسکان تر خو شېبو وروسته بیرته زید ته وکتل او ورناره یې کړه:
زیده؟

زید مخ ورته راواړوی ویویل: ها.

مسکان په موسکا وویل: هیڅ نه.

زید روان سو او مسکان مخ واړوی پر مخ یې اوښکي جاري سوي د ځان سره یې وویل: که تقدیر بدليدلای زиде ما به تر ټولو اول دا فيصله بدله کړي واي چي د بل یم او ته مي په نصیب سوي واي او تول عمر مي داسي مينه درکړي واي چي هر غم او درد دي هير سوي واي.

د سهار لمر خپلی وړانګي پر مخکه خپري کړي مرغانو په خپلو خورو سندرو سهارگاه ته بنه راغلاست ووايده خلک د ژوند د تير لپاره خپلو کارو پسي ووتل مسکان هم دفتر ته د تلو لپاره امادګي ونيول او د دفتر پر خواروانيه سول، کله چي دفتر ته ورسيدل نو لوړۍ د زید د اطاق پر خوا وکتل خو زید یې هلتہ ونه ليدي، مسکان لویه ساه واخیستل او پريشانه پر خپل چوکي کښينستل خو تر خو شېبو وروسته یې ولیدل چي زید راغلی دی او د کاريګرو سره په بل اطاق کي مصروف وو، مسکان د هغه په ليدو موسکي سوه وروسته یې په خپل کار شروع وکړه، تر

خو ورخو وروسته مسکان سهار غوبنتل چي دفتر ته ولاړه سې
چي خاوند يې ور بغ کړه: مسکان?
مسکان وویل: ها؟

خاوند يې وویل: زه ستاسو د دفتر خواته څم زما سره ولاړه سه
زه به دي تر هغه ځایه ورسوم.

مسکان وویل: يا منه ته تکلیف مکوه.

خاوند يې وویل: يا خو زه اغسي هغې خواته څم.

مسکان وویل: سمدہ چي ستا خوبنې يې.

تر خو شیبو وروسته مسکان او خاوند يې پر موټر سیکل د دفتر
خواته روان سول، زید د استراحت په اطاق کي وو چي مسکان
او خاوند يې دفتر ته راور سیدل، زید سر پر سوپا ایښی وو چي
يو دم يې مسکان او خاوند ته ور پام سو، د هغو په ليدو يې سر د
سوپا څخه پورته کړ او د مسکان او خاوند پر طرف يې زیر زير
کتل، د مسکان خاوند هغې ته په مینه او موسکا خدائی په امانی
وواړه مسکان هم په مینه او موسکا خدائی په امانی څنې واخیستې
او د دفتر پر خوارواني سول، کله چي دفتر ته نږدي سول نو زید
يې ولیدی چي دي ته يې کتل، مسکان دېره پريشانه سول او د
خان سره يې فکر وکړ چي زید به څه فکر کړي وي، زید دېر
پريشانه وو او توله ورڅ د استراحت د اطاقه نه راوطې، کله چي
مازديګر او لمړ مخ پر لويدو سو نو تول کار کونکي د دفتر څخه
وو تل، مسکان هم د عايشي سره روانه سوه خو فکر يې په زید
کي وو ورتلای څکه نسواۍ چي کارکونکي ورباندي غلط فکر
ونکړي، کله چي تول دباندي وو تل نو مسکان فکر وکړ چي

یواری به د زید احوال واخلم نو ځکه یې عایشی او نورو ملګرو ته وویل: تاسو درخی زما تلیفون دننه پاته سویدی.

تول ولاړل مسکان بېرته دفتر ته ورغله او د استراحت اطاق ته ور داخله سوه کله چې هلتہ ورغله نو وپلیدل چې زید دیر زیات سگریت څکولی دی او سترګی یې دیر سرې سویدی د سوپا مخته ګیلاسونه هم مات سویدی، ددی په لیدو مسکان دیره حیرانه او پريشانه سول او زید ته سخته په غوسمه سول، زید هم د هغې په لیدو حیران وو، تر خو شېبو ژرا وروسته مسکان په غوسمه د اطاق څخه ووټل، زید هم په هغې پسې ور ووټی او تر څه تګ وروسته یې مسکان تر لاس ونیول تر خو وي دروي، خو مسکان ونه دريدل او په زور یې خپل لاس د زید څخه کشوی بیا یې په لوړه چغه او ژرا وویل: پريزده زما لاس!

زید د هغې لاس ايله کړ مسکان د دفتر څخه ووټل او ولاړل، زید پر ګوندو سو او په ژرا یې پیل وکړ تر خو شېبو ژرا وروسته یو دم چپ سو او د کور پر طرف روان سو کله چې یې مابنام حمام وکړ او سترګی یې د اوښکو څخه پاکي کړي بیا پلار ته ورغلی او تر څنګ یې کښېنسټی وپویل: بابا زه غواړم نور ددی هیواده ولاړ سم.

پلار یې حیران سو بیا یې وویل: څه؟

زید وویل: بابا زما ګزاره نوره دلته سخته سویده زه غواړم یو بل هیواد ته او ددی ځایه ليري ولاړ سم.

پلار یې وویل: څه خبره ده زویه خیریت دی؟

زید وویل: هو بابا خیریت دی خو بس نور می دلته حالت وار په
وار پر خرابیدو دی ته چي ما هر هیواد ته استوی قبول می دی
زه به هلتہ خپل کار پرمخ ورم.

پلار یی وویل: زیده! ته خو به په حال کی یی زویه؟

زید وویل: هو بابا په حال کی یم او په پوره هوبن می دا فیصله
کریده هیله کوم بابا ما واستوه.

پلار یی وویل: زویه تا داسی څه وویل چي زه دی هک حیران
کرم چي زه اوس څه ووایم.

زید وویل: بابا ما د کاكا سره څو شېبې مخکي خبره وکړه هغه
ویل راسه که ستا خوبنې وي زه به هلتہ ورسم په هغه هیواد کی
به د کاكا سره کمک کوم.

پلار یی وویل: سمدہ چي خوبنې دی یی زویه خو ته به هلتہ
یوازی ژوند څنګه کوي؟

زید وویل: د ځینو یادو سره به سخت وي خو بابا دلته ژوند ماته
دیز سخت سویدی.

پلار یی وویل: زویه څه مشکل دی ماته ووایه چي په هر دول
یی زه ستا هغه مشکل او غوبننته درب په مرسته در حل کومه.

زید وویل: بابا زما داسی غوبننته ده چي په هیڅ دول نه حل
کېږي او نه هم غوارم چي حل یی کرم پر دی دنیا به یی صرف
د یادو سره ژوند کوم.

پلار یی وویل: بنه بنه پوه سوم چي د انجلی کیسه ده بنه ووایه
څوک ده هغه چي همدا اوس یی پلار ته زنګ ووهم او ستا خبره
ور سره وکم چي په هر دول یی راضي کوم به یی ستا لپاره؟

زید پلار ته د خان او د مسکان د میني په اره هر څه وویل خود مسکان نوم یې ندی ورته ویلی بیا یې پلار اوږده ساه واخیستل او وویل: ربستیا هم زویه دا ناممکینه ده بلکي غلط کار هم دی چې ته د هغې سره مینه کوي څکه هغه یو واده کړل سوی بنځه ده دا بدېختي خو زموږ په تولنه کې سته چې د لور یا خور څخه تر پیره پوري د هغې د خوبنې او ناخوبنې پوبنته نکوي چې خوک دي د ژوند د ملګري په جوړيدو خوبن دی هغه خبره هم نه یې دوی یې بیا د ژوند د تړون خبره پخه کړي وي چې کله د نکاح وخت سی نو د قبولیت څکه هو وايی چې د پلار او ورور عزت، مقام او شملي او د مور پورنۍ یې بدنامه یا کښته نسي تر واده وروسته یې زړه مات یې ژوند یې تريخ یې خو خير الله دي زموږ دا خراب کلتور ورک کړي.

بیا د زید پلار وویل: سمدہ زویه چې ستا خوبنې یې اغسي وکه. زید د پلار څخه مننه وکړه او بیا د خپل اطاق پر طرف ولاړي، کله چې سهار سو تر حمام کولو وروسته زید خپل د کالو بسته تیارول.....،

مسکان چې کله د روغتون څخه راغله نو حمام ته ولاړه ولمبیدل کله چې د حمام څخه راوتل وېلیدل چې خاوند یې پر سوپا باندي ناست دی تلویزیون گوري، مسکان د شاه له طرفه په خندا د خاوند پر اوږو لاسونه ور کښېښوو او پر سر یې بنګل کړ، خاوند یې هم پخپل لاس د هغې سر ونيوی او ځانته یې راکش کړه او پر تندی یې بنګل کړه، مسکان وویل: زه څم استراحت کوم کم څه ته خو به ضرورت نه یې چې درته تیار یې کرم؟

خاوند یې وویل: یا ګرانې مننه ورسه استراحت دی وکړه.

مسکان وویل: سمدہ.

مسکان د اطاق پر طرف روانه سول کله چي اطاق ته ننوتل نو په دروازه کي ودریدل خاوند ته يي وکتل تر ستريگو يي اوښکي روانی سوي او تر خو شپبو وروسته بيرته اطاق ته ننوتل، زيد د کورني سره تر ليدو خو شپبي وروسته په روغتون کي ساه ورکرل مړ سو، د هغه پر مرینه يي کورني زيات وژرل د زيد پلار په خپل لاس د زيد ستريگي ور پتې کري او پر مخ او تندې يي بنګل کړ، د مسکان خاوند لا هم تلویزيون ته ناست وو چي تر خو شپبو وروسته پر تلویزيون د عاجل خبر راغلی، د مسکان خاوند هم خنګ ايله کړ کښېنسټي چي دا عاجل خبر وويني چي خه خبره ده، کله چي خبر راغلی نو خبریال وویل: د بنار د مشهوره تجار سلطان زوي زيد نن سهار زهر خورلي وه او اوس يي روغتون کي ساه ورکرل.

د مسکان خاوند دير حیران سو او پوه سو چي دا هغه څوان دي چي دي ور سره مخ سوي وو او مسکان د دوى په کمپني کي کار هم کوي.

بیا خبریال وویل: د هغه کورني وايي چي د هغه د خان وژني سبب معلوم ندي چي هغه ولی خان وژنه وکرل.

د مسکان خاوند تر دي خبر اوريدو وروسته تلویزيون بند کړ او غوبنتل يي چي مسکان هم ددي خبره خبره کري، کله چي د هغې اطاق ته ور ننوتۍ نو وپليدل چي مسکان مخ د کلکين خواته کريده او په سوپا کي ناسته ده د دروازې خواته يي شا کريده، خاوند يي وویل: مسکان هغه ته چي په کمپني کي کار کوي د هغه کمپني د مشر زوي خان وژنه کريده دير بنه څوان وو زه

ور سره مخ سوی وم نه پوهیرم چي ولی یې داسي وکړه تا هغه
لیدلی وو مسکان؟

مسکان د خاوند پوبنستني ته جواب نه ورکړ بیا یې خاوند ور
نړدي سو وپویل: مسکان؟

مسکان بیا برعونکړ خو کله چي یې دریم وار ورناره کړه او
لاس یې د هغې پر اوږه د هغې د خبرولو لپاره کښېښوی نو
مسکان پر یوه خوا راچې سول او د لاسه یې د زهرو بوتل
ولویدی.

خاوند یې حیران سو کله چي د هغې مخته ورغلی او سره و یې
بنورول نو وپلیدل چي مسکان مره سوېده.

پای

د لیکوال نور ناولونه او کتابونه

- عاشقی ناول
- نارنج کلا ناول
- تیر یادونه ناول
- زموږ نېمگړی مینه ناول
- حیثیت ناول
- کندهار اتل ناول
- کودې په اسلام کي
- بنخه په اسلام او غرب کي
- نفلي لمونځونه او فضليتونه يې

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library